

บางครั้งชีวิตก็เหมือนโชคชะตาเล่นตลก

หากโชคชะตาเป็นมนุษย์คนหนึ่ง คงเป็นมนุษย์นิสัยเสีย
เอาแต่ใจจนเรียกได้ว่ากวนประสาท

ในเวลาที่เราคาดหวังเหลือเกินว่าจะได้รักใคร่คนหนึ่งอย่างตั้งอกตั้งใจ โชคชะตากลับแยกเราออกจากกัน แต่ในเวลาที่เราปล่อยวางและคิดไปแล้วว่าชาตินี้คงไม่ได้เจอเขาอีก โชคชะตากลับจูงมือใครคนนั้นมาไต่มือเราตื้อๆ เสียอย่างนั้น

ช่วงชีวิตหนึ่งของสุราษฎร์เคยบัดซบสิ้นดีจนอยากลบเวลาเหล่านั้นทิ้งไปจากสมอง ประหนึ่งว่าไม่เคยมีมันอยู่ แต่นอกจากเรื่องที่ว่าในความเป็นจริงนั้นมันทำไม่ได้ ช่วงเวลาเหล่านั้นยังมีใครบางคนที่สำคัญสักคนอยู่ในใจ กินพื้นที่ความทรงจำจางๆ เป็นความอบอุ่นหนึ่งเดียวในช่วงเวลาอันหนาวเหน็บ

ใครคนนั้นที่เขาเคยใช้เวลาหลายปีในการติดตามหา แต่เหมือนโชคชะตาจะพาให้พวกเขาคลาดกันราวกับกลิ่นแก๊ส จนในที่สุดเมื่อเวลาล่วงเลยผ่านไป ความทรงจำที่มีเธออยู่ก็กลายเป็นเพียงภาพอันเลือนราง

เจ้าของแผ่นหลังบอบบางที่ก้าวมายืนตรงหน้าเขากลายเป็นเพียงแสงสว่างเล็กๆ ในความทรงจำที่พราวเลื่อน...

เสียงสัญญาณเตือนให้รัดเข็มขัดพร้อมกับการลดระดับลง ของเครื่องบินที่อยู่บนฟ้าเตือนให้ชายหนุ่มละมือจากแท็บเล็ตที่ใช้อยู่ หนังสือ แล้วเก็บสัมภาระที่มีอยู่ไม่กืออย่างลงกระเป่าที่ยัดไว้ได้เบาๆ แก้อ้อ ก่อนจะเอียงศีรษะแนบกับกระจกมองแผ่นน้ำและแผ่นดินที่ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

ท่องเที่ยวไปหลายประเทศทั่วโลก สนามบินภูเก็ตเป็นหนึ่งใน สนามบินที่เขาประทับใจในส่วนของขวัญทัศนระหว่างลงรันเวย์

ด้วยฤดูกาลและทิศทางลมทำให้วันนี้กับต้นเดือนกุมภาพันธ์ทางหาดไม้ขาวที่มักมีนักท่องเที่ยวมาเยือนรอต่ายรูป ชายหนุ่มมอมยิ้มนิดๆ เมื่อหลาย ปีก่อนเขาเองก็เคยไปยืนรอต่ายรูปแบบนั้นอยู่เหมือนกัน แต่เลือกไป ผิดช่วงฤดูกาล แทนที่จะได้ภาพเครื่องบินร่อนลงอย่างช้าๆ สวยๆ กลับ เจอเครื่องบินกำลังบินขึ้นอย่างรวดเร็วจนแทบถ่ายอะไรไม่ทัน

สองปีมานี้เขากลับมาทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ ตามคำชักชวนของ รุ่นพี่คนไทยที่เจอกันที่มหาวิทยาลัยในแคนาดา ด้วยอาชีพที่ทำและ งานอดิเรกที่ชื่นชอบอย่างการดำน้ำลึกดันให้เขาศึกษา และเก็บ ชั่วโมงบินจนได้เป็นไคท์มาสเตอร์ หลายครั้งที่โรงเรียนดำน้ำลึกของ รุ่นพี่คนไทยคนนั้นจัดทริปพานักเรียนไปดำน้ำ เขาจึงติดสอยห้อยตาม ไปช่วยเป็นไคท์ลีดบ้างหรือช่วยปิดท้ายกลุ่มคอยดูนักดำน้ำมือใหม่ที่ ยังควบคุมการลอยตัวได้ไม่ดีนักอยู่บ้าง

เช่นเดียวกับครั้งนี้ ทางโรงเรียนสอนดำน้ำจัดทริปที่แหล่งดำน้ำ ลึกในเขตจังหวัดกระบี่ ตรัง และสตูลซึ่งนักดำน้ำจะคุ้นเคยกันดีในชื่อ อันดามันได้ โดยจะรวมตัวกันที่จังหวัดภูเก็ตเพื่อขึ้นเรือในรูปแบบ Liveboard¹ จากนั้นจะใช้เวลาอยู่บนเรือถึงห้าวันสี่คืน

¹ Liveboard เป็นรูปแบบของเรือที่ให้บริการค้างแรมบนเรือ มีห้องพัก ห้องอาหาร สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ มักใช้ในการทำกิจกรรมทางทะเล โดยเฉพาะการดำน้ำ ลึกที่ต้องออกไปจุดดำน้ำไกลๆ

เมื่อเครื่องบินจอดนิ่งสนิท ผู้โดยสารก็ทยอยเก็บของลงจากเครื่อง ด้วยนิสัยไม่ชอบไปยืนเบียดกับใคร เขาจึงนั่งรอจนคนซาแล้วค่อยลง เพราะวันนี้เขาเลือกไฟล์ต์ที่มาถึงภูเก็ตตอนห้าโมงเย็น กว่าจะถึงเวลานัดก็อีกสองชั่วโมงกว่าๆ ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนนัก

ดูเหมือนผู้โดยสารที่นั่งอยู่เบาะถัดไปด้านหลังจะใจตรงกันกับเขา จึงได้ยินเสียงพูดคุยกันดังแทรกขึ้นมา

“ตอนยอนมากคะเพื่อน จะไม่ลงใช่ปะ”

“แกร็บเหรอแยม ถ้ารีบแก่ไปก่อนเลยเดี๋ยวฉันทตามไป ซี้เกียจไปเบียด”

น่าแปลกที่เสียงใสเล็กขี้มนุกนิดๆ นั้นทำให้ฐากรใจเต้นแรงขึ้นเล็กน้อย อยู่ดีๆ ภาพเจ้าของแผ่นหลังเล็กที่ยืนจังก้าวขวางระหว่างเขากับเพื่อนร่วมโรงเรียนก็วาบเข้ามาในสมอง

แต่คงไม่ใช่...

ผ่านมาตั้งกี่ปี คนมีเป็นล้าน จู่ๆ เกิดจะวนมาเจอกันตอนนี้ก็ออกจะประหลาดเกินไปหน่อย ผู้หญิงเสียงเล็กๆ เหมือนเด็กแบบนี้มีถมไป

จังหวะหัวใจที่เต้นเร็วขึ้นค่อยซาลงจนเกือบเป็นปกติ ฐากรนั่งฟังเสียงผู้หญิงสองคนด้านหลังคุยกันฆ่าเวลา

“เออ ตกกลางแก้อื้อคอนแทกต์เลนส์ปะเนี่ย แล้วทำไมไม่เอามาเสก²ไปเปลี่ยนเลนส์ชะทีวะ ใส่ที่เจ็บที่บ่นที” คนที่น่าจะชื่อแยมบ่นคนเป็นเพื่อน

“แพงอะ งบประมาณปีนี้ฉันลงไปกับไดฟ์คอม³ ได้โปรดเห็นใจ”

ฟังแล้วฐากรก็สรุปได้ว่าทั้งคู่น่าจะมาดำน้ำเหมือนกัน ก็อย่างว่า

² หน้ากากดำน้ำ (Mask)

³ ไดฟ์คอม (Dive computer) อุปกรณ์ติดตามข้อมูลการดำน้ำ ทั้งจับเวลา ความลึก อุณหภูมิ และบางรุ่นเป็นเข็มทิศด้วย อาจมีหน้าตาคล้ายนาฬิกาข้อมือ

ภูเก็ตเป็นเป้าหมายของนักดำน้ำทั่วโลก บางครั้งจุดดำน้ำจุดเดียวเรือล้อมเป็นสิบ โดดลงไปเจอคนแน่นยังกับตลาดน้ำ

“ไม่รู้ทะเลเป็นไง อันดามันเหนือรอบที่แล้ว ริเชลิว⁴น้ำอย่างชุ่น จะหลงกับลีด⁵ให้ได้”

“แกจะหลงกับลีด ฉันคือหลงไปแล้ว จังหวะซูลมุนหลุดไปอยู่กับรึปฎีปุ่น งงมาก ทำไม่ว่ายกันเรียบร้อยจัง”

“แกเล่าร้อยทีก็ขำร้อยทีอะหย่า แล้วคือใจแม่งนิ่งมาก ตามดูของกับเขาต่ออีก”

หย่า?

ชื่อนั้นทำให้หัวใจคนที่นั่งอยู่ด้านหน้าเดินรัวเป็นจังหวะแทงโก้หน้าร้อนวูบเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะสดใส

“ก็ไม่รู้ทำไมนี่นา เขาหันมาชี้ให้ฉันดูด้วยอะ เป็นแกจะปฏิเสธหรือ ดีว่าทำยโดพีฉันจำฟิน⁶พีแอมมีที่ทำเซฟตีสตอบอยู่พอดีได้ ไม่งั้นก็คงขึ้นเรือไปกับเขาแล้วให้ไปส่งเรือเราอีกทีอะ”

สุagrแม่ปากกระหว่างที่ซึ่งนำหน้ากว่าควรหันไปดูให้รู้เรื่องไปเลย ดีใหม่ แต่ก่อนสมองที่กำลังประมวลผลเรื่องความเหมาะสมจะตามทันมือแข็งแรงก็คิดว่ากระเป่าที่วางไว้ข้างตัว ผุดลุกขึ้นแล้วเอี้ยวตัวไปมองหน้าคนที่ยังหัวเราะร่วนเสียงใสเสียแล้ว

เสียงหัวเราะหยุดลงเมื่อผู้ชายร่างสูงใหญ่ที่นั่งอยู่ด้านหน้าผุดลุกกะทันหันแล้วหันมาทางหญิงสาวทั้งคู่พอดี

⁴ กองหินริเชลิว จุดดำน้ำลึกในหมู่เกาะสุรินทร์ ทะเลอันดามัน

⁵ Dive leader ผู้นำการดำน้ำ เป็นคนดูแลความปลอดภัยของนักดำน้ำ ต้องเป็นระดับเทียบเท่า Dive master หรือ Dive instructor

⁶ ตีนกบ (Fin)

⁷ การพักน้ำ (Safety stop) เป็นการลอยตัวนิ่งๆ ที่ความลึก 5 เมตร 3-5 นาที เพื่อระบายก๊าซไนโตรเจนเพื่อความปลอดภัย

รอยยิ้มของกุลกัลยาแข็งค้างขณะเงยหน้ามองคนที่ไม่อาจยื่น
เหยียดเต็มความสูงได้ เพราะติดช่องใส่ของเหนือศีรษะ เขาหันมาจ้อง
ใบหน้าเธอนิ่งด้วยดวงตาวาววับเป็นประกายอย่างจดจำกันได้ เครื่อง-
หน้าคมสันที่คุ้นเคยทำให้อัตราการเต้นของหัวใจที่ก่อนหน้านี้เต้นอยู่
ประมาณแปดสิบครั้งต่อนาทีน่าจะทะยานไปถึงร้อยยี่สิบ ทว่าหญิงสาว
ก็ไม่ได้สนใจจะพลิกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู

ญาติสาวหน้าเสียเมื่อเห็นผู้ชายตัวโตลุกพรุดพราดขึ้นมาจ้อง
หน้าเพื่อน คิดไปว่าพวกเธออาจจะทำเสียงดังรบกวนผู้โดยสารท่านอื่น
จึงรีบขอโทษ

“อู๊ย เสียงดังไปหรือเปล่าคะ ขอโทษนะคะ”

อีกฝ่ายราวกับไม่ได้ยินคำพูดของเธอ กลับจ้องหน้ากุลกัลยา
อย่างไม่ละสายตา ทั้งสองสบตากันราวกับเล่นเกมวัดใจว่าใครจะเป็น
ฝ่ายกะพริบตาก่อน

“ไฮ ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ” สุากรเผยยิ้มออกมา ดวงตายัง
เป็นประกาย สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ในใจ

เคยข้ามน้ำข้ามทะเลตามหาจนท้อใจครั้งแล้วครั้งเล่า กระทั่ง
คิดว่าโชคชะตาคงไม่ได้ขีดเส้นให้เส้นทางชีวิตของพวกเขามาบรรจบ
เจอกันอีกแล้ว ถอดใจจนอีกไม่กี่เดือนเขากำลังจะกลับไปอยู่กับ
ครอบครัวที่แคนาดา โชคชะตาตัวดีก็ส่งเธอมาทันเวลาพอดี

“ไฮ” หญิงสาวส่งเสียงเล็กขี้จมูกนิดๆ ดวงตาใต้แว่นตาครอบ
กว้างสีดำจ้องตอบเขม็งราวกับจะไม่ยอมแพ้ในเกมจ้องตา “แท้ปี้”

สุากรทำหน้าอยู่

“บอกแล้วว่าอย่าเรียกแบบนี้ ชื่อแท้ปี้เฉยๆ”

“แล้วแท้ปี้เฉยๆ มาทำอะไรที่ภูเก็ตเธอ”

ชายหนุ่มกลกอกตา บางที่เขาก็เกลียดความมกวนประสาทของ
อีกฝ่ายเสียเหลือเกิน

“รู้จักกันหรือ” ญาณิศางนง

“อ้อ” กุลกัลยาหันไปตอบเพื่อน “เพื่อนมัธยมนะ”

“มาดำน้ำ เธอละ” เขาถามอย่างใคร่รู้ พอมองไปรอบๆ ก็เห็น
ผู้โดยสารทยอยกันลงจนบางตา อีกไม่นานเขาคงต้องไปบ้างแล้ว แต่
อย่างน้อยต้องขอช่องทางติดต่อก่อน

“เฮ้ย” ดวงตากลมโตเบิกกว้างขึ้น ท่าทางดูเป็นมิตรมากกว่า
ตอนแรกเล็กน้อย “เหมือนกันเลย นี่ก็มาดำน้ำ ดำที่ไหนนะ”

“อันดามันได้”

“หุย เหมือนกัน ไว้เจอกันในน้ำนะ”

พอผู้โดยสารลงจากเครื่องกันเกือบหมด ญาณิศาเลยหันมาเตือน
“ไปกันเถอะ ค่อยออกไปคุยกันข้างล่าง”

ทุกคนโหลดสัมภาระไว้ได้เครื่องบินจึงต้องออกไปรอกระเป๋า
ระหว่างทางหนุ่มสาวทั้งคู่คุยกันจนได้ความว่า กุลกัลยากับญาณิศา
เพิ่งเรียนหลักสูตร Open water⁸ มาได้ปีเดียว และเคยไปดำน้ำที่ชุมพร
กับอันดามันเหนือมาแล้ว นี่เป็นทริปอันดามันได้ครั้งแรกของทั้งคู่

“แล้วตอนนี้ทำอะไรอยู่”

ฐากรยังหาช่องขอเบอร์หรือไลน์อีกฝ่ายไว้ไม่ได้

“เป็นช่างภาพนะ ตอนนี้อยู่ที่กรุงเทพฯ”

“โห เท่ามาก” คนที่สูงแค่นี้สูงเงยขึ้นมามองหน้าชายหนุ่มอย่าง
ทั้งจัด

“เธอละ” ทำอะไรอยู่ อยู่ที่ไหน ขอเบอร์หน่อยสิ มีแฟนหรือยัง
สี่ประโยคหลังเขาได้แต่คิดอยู่ในใจ

“อันนั้นเกียร์แบ็กแอมปะ”

อีกฝ่ายไม่ทันได้ตอบก็หันไปเจอกระเป๋าใส่อุปกรณ์ดำน้ำของ

⁸ Open water course หลักสูตรดำน้ำเบื้องต้น

เพื่อนเสียก่อน แถมพุ่งไปคว่ำกระเป๋าทิ้งหนักสืบกกว่ากิโลกรัมมาใส่รถ
เข็นให้เพื่อนเรียบร้อย

ตัวกะเปี้ยกแค่นี้ ทำไมไม่บอกเขาอะ

“เฮ้ย อันนั้นของฉัน”

พอได้ยินแบบนั้น ชายหนุ่มก็รีบถามก่อนที่คนที่สูงไม่น่าจะถึง
ร้อยหกสิบเซนติเมตรจะพุ่งไปแบกกระเป๋าออกจากสายพานอีก “อันไหน”

พอเจ้าตัวซี้เขาก็เดินไปหยิบมาให้ ร่างเล็กพิมพ์ำขอบคุณก่อน
จะสำรวจกระเป๋า เมื่อกระเป๋าใบหนึ่งมาอีกใบก็ตามมาติดๆ สรุปไม่ได้
ซักถามอะไรกันสักทีเพราะครู่เดียวก็ได้กระเป๋ากันครบ

พอใบหน้าเล็กที่ล้อมด้วยผมยาวเป็นมันเงาเงยขึ้นมามองทั้ง
สีหน้ายิ้มๆ เขาก็ขบกรามกรอด ภาพจำแวบผ่านเข้ามาเตือนรางเหมือน
ความฝัน ภาพสุดท้ายของเธอที่เห็นก็เป็นรอยยิ้มแบบนี้ ก่อนที่ทั้งสอง
คนจะจากกันยาวนานจนราวกับจะเป็นตลอดกาล

“อย่า...”

อย่าบอกลานะ

คิ้วบางได้รูปของคุณสนทนาเลิกขึ้น

“อย่าอะไร ไปหาที่นั่งด้วยกันมัย ของนายเขานัดก็โมง” เจ้าของ
เสียงใสเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนลงเล็กน้อย “ไม่เจอตังนานเนอะ คุย
กันก่อนละกัน”

กุลกัลยาสรุปแล้วหันไปคว่ำแขนเพื่อนอีกคนที่ยื่นทำตัวไม่ถูก มี
ฐากรเดินตามมาซ้าๆ พร้อมรถเข็นที่ใส่สัมภาระของทั้งสามคน

ญาติศากกระซิบกับเพื่อน “เพื่อนจริงปะเนี่ย ทำไมเคมีมัน
แปลกๆ อะ ฉันว่าก็เก๋มากกว่า”

“บ้านพ่อแกสิ”

ระหว่างเดินออกไปด้านหน้าของอาคารผู้โดยสาร สุภากร
ลอบสำรวจหญิงสาวที่เดินเกี่ยวแขนกับเพื่อนอยู่ด้านหน้า ความสูงของ
กุลกัลยาไม่ต่างจากเดิมเท่าไร ห่างจากเขาเกือบฟุต รูปร่างที่เล็กบาง
ดูอวบอิมขึ้นเล็กน้อย ไม่ได้ผอมเหมือนตอนเป็นเด็กสาวตัวบางที่ร้อ่าน
ฟุ้งเข้ามาปกป้องเพื่อนร่วมชั้นที่ตัวโตกว่าเท่าตัว

ช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมาทำให้ทั้งเขาและเธอเปลี่ยนไปไม่น้อย
มองจากตรงนี้กุลกัลยาดูโตขึ้นมา ไม่ใช่ความสูง แต่เป็นแววตาที่ดู
สุขุมขึ้นกว่าเมื่อก่อน แต่ยังคงดูใจดีเหมือนเดิม

สมัยเรียนเรื่อนผมดำขลับเป็นมันเงาของกุลกัลยาลิ้นแค่ปลาย
คาง รับกับโบหน้าเรียวเล็กขาวกระจ่าง ดวงตากกลมโตสุกใสและเปี่ยม
ไปด้วยชีวิตชีวาอยู่หลังคอนแทกต์เลนส์ ใต้แพขนตาสีเข้มที่หึ่งงอน
ทั้งหนา เขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเคยเห็นเธอใส่แว่นตาช่วงที่เรียนมัธยม

ภาพลักษณ์ของกุลกัลยาคือส่วนผสมของเด็กสาวที่ทั้งฉลาด
เฉลียว สมกับเป็นเด็กเรียนดีอันดับต้นๆ ของโรงเรียน บวกกับความ
หัวขบถ เหมือนพร้อมจะแหกทุกกฎที่มีอยู่ในโรงเรียนไปพร้อมๆ กัน

ชายหนุ่มมองปลายผมที่ขยับไหวไปมาอยู่กลางแผ่นหลัง เมื่อ
จมูกได้กลิ่นน้ำหอมที่กรุ่นออกมาจากร่างแบบบางก็เคลอสุดเข้าเต็ม
ปอด แล้วครุ่นคิดอยู่ในใจว่าน่าจะเป็นกลิ่นอะไร...

กลิ่นสัมผัสที่ลอยอวลให้บรรยากาศสดชื่นเหมือนบุคลิกเจ้าตัว

“อีกชั่วโหมงกว่าๆ จะถึงเวลานัด ยังไม่เห็นมีพี่คนไหนมาเลย”

ญาติตาเปรยระหว่างหาที่นั่งที่จุดนัดพบ แล้วเอ่ยถามเพื่อนของเพื่อน
ที่เดินมาด้วยกัน “อันนี้แท้กับไปกับเรื่อล่าไหนหรือ”

สุภากรบอกชื่อเรื่อไป

“อ้าว” กุลกัลยาทำตาโต “ล่าเดียวกันกับที่ไปกับโรงเรียน...
เหมือนกันหรือ ฉันก็ไม่ได้ดูในเฟซที่พี่เขาตั้งกรู๊ปไว้เลยว่ามีใครบ้าง จำ
ได้แค่พี่สามสี่คนที่เคยไปชุมนุมพรกัับอันดามันเหนือด้วยกัน”

เอาละ อย่างน้อยก็มีเฟซบุ๊กของเจ้าตัวละ ทำไมเขาไม่เข้าไปดูก่อนหน้านี้นะ

ไวเท่าความคิด ชายหนุ่มก็กดเข้าไปดูในกรู๊ปเฟซบุ๊กที่โดยปกติแล้วเจ้าของโรงเรียนดำน้ำจะดึงคนเข้ากลุ่มที่จะไปทริปในแต่ละรอบเพื่อใช้ประกาศเรื่องห้อง อุปกรณ์ และกฎเกณฑ์ต่างๆ แต่เนื่องจากยุ่งๆ เรื่องงานช่วงก่อนหน้าี่เขาเลยไม่ได้ใส่ใจเท่าไร คิดว่าจัดห้องไหนให้กันอนห้องนั้น

“อันนี้เฟซเธอเธอ” นี๊ยาวแข็งแรงหยุดที่รูปถ่ายหญิงสาวซึ่งอยู่หน้ากระจกกับหนังสือที่ปิดไปครึ่งหน้า เห็นแค่ดวงตากลมโตกับผมยาวตัดเป็นลอน ส่วนชื่อเฟซบุ๊กถ้าค้นเองก็คงหาไม่เจอ เพราะตั้งเป็นชื่อตัวการ์ตูนแมวเหมียวชื่อดังจากญี่ปุ่นผสมกับชื่อเล่นของเจ้าตัวว่า ‘Kitty YaYha’ แถมยังตั้งเป็นไพรเวตแบบที่เข้าไปดูรูปหรือโพสต์ใดๆ ของเจ้าตัวไม่ได้เลย

“อ้อ”

ร่างสูงถอนหายใจยาว ถึงว่าหาไม่เจอ

เพื่อนในเฟรนด์ลิสต์ของหญิงสาวน้อยมาก ยิ่งเพื่อนมัธยมยิ่งน้อยกว่าน้อย ชายหนุ่มกดเพิ่มเพื่อนแบบไม่ต้องคิดเมื่ออีกฝ่ายเอ่ยตอบแล้วเงยหน้ามองเขม็ง

“รับแอดสิ”

“กดดันจริง” กุลกัลยาบ่น “ปกติไม่ค่อยรับนะเนี่ย จริงๆ ไม่ค่อยเล่น เล่นทวิตเตอร์มากกว่า อันนี้ห้ามขอล่ะ”

คนหวงพื้นที่ส่วนตัวักคอค เอาอะไรไปก็ได้ แต่ถ้าเจอกันในทวิตเตอร์แม่จะบล็อกให้

“เอาไลน์มาด้วย”

แลกไลน์กันเสร็จ พี่เจ้าของโรงเรียนดำน้ำและพี่ๆ คนอื่นก็มาถึงพอดี พร้อมกับบรรดาคู่สามคันที่จะพาเหล่านักดำน้ำไปยังท่าเรือในคืนนี้

กุลกัลยา มองฐากร ทักทายเหล่าสตาฟฟ์อย่างสนิทสนมคู่หนึ่ง ก่อนจะหันหลังขวับก้าวขึ้นรถตู้คันที่ใกล้ที่สุดเมื่อเขาหันมา ใจเต้นแรงเล็กน้อยเมื่อคิดว่าตนเองถูกจับได้ว่าแอบมอง

หญิงสาวสังเกตเห็นตั้งแต่เมื่อครู่แล้วว่าฐากรดูตัวสูงขึ้น จากเด็กหนุ่มตัวผอมๆ สูงชะลูด กลายเป็นชายหนุ่มเต็มตัวมีมัดกล้ามเนื้อพองพองพอเจาะ ไม่ได้ดูหนาจนเกินไป ทว่าแลดูสูงเพรียวแข็งแรง และด้วยกางเกงสีครีมขาสวมส่วนกับเสื้อเชิ้ตสีฟ้าที่ปลดกระดุมสามเม็ดบน ทำให้ดูอ่อนเยาว์กว่าอายุจริง ใบหน้าคมสัน คิ้วหนา และริมฝีปากสีสดดูเหมาะจะเป็นนายแบบเสียเองมากกว่าช่างภาพอีก

เขาคุยอะไรกับเจ้าของโรงเรียนดำน่าน้ำอีกนิดก่อนจะก้าวขึ้นมาบนรถแล้วเลื่อนประตูปิด จากนั้นถึงหันไปบอกคนที่เหลือบนรถ

“เดี๋ยวมีแวะร้านสะดวกซื้อนะครับ เผื่อใครจะซื้อขนม แต่เตือนไว้ก่อนว่าบนเรืออาหารจัดเต็มมาก พวกมาฆ่า ซากาแฟ ผลไม้มีหมด แยมพอกัรวบนเรือก็ทำอาหารอร่อยมากด้วย ใครเคยมาแล้วน่าจะทราบ”

เขาหันมาสบตากับหญิงสาวตัวเล็กที่นั่งอยู่กับเพื่อนในแถวถัดไป ก่อนจะหันไปคุยกับพี่ผู้ชายที่เป็นหนึ่งในครูฝึกของโรงเรียน

ดูสนิทกันมากเลยแฮะ กุลกัลยา มองด้านหลังศีรษะได้รูปของอีกฝ่ายแล้วเบือนสายตาออกไปด้านนอก

สิบเอ็ดปีได้มั้ง...ครั้งสุดท้ายที่ได้เจอกัน

ฐากรกับกุลกัลยาเป็นเพื่อนร่วมโรงเรียนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง แต่มาอยู่ห้องเดียวกันตอนมัธยมศึกษาปีที่สี่ ด้วยบุคลิกและกลุ่มเพื่อนที่ไม่เข้ากันนัก ปีหนึ่งๆ คุยกันนับคำได้ไม่ถึงจำนวนนิ้วมือสองข้างด้วยซ้ำ ตัวกุลกัลยาเองโดยปกติแล้วเป็นเด็กหลังห้อง ไม่ค่อยเข้าสังคมกับใครนอกจากเพื่อนสนิท เวลาว่างก็มักจะหาที่แอบหลับไปทั่วโรงเรียนเหมือนทั้งคืนไม่ค่อยได้นอน เลิกเรียนก็รีบกลับบ้าน ไม่เคยไปเที่ยวกับเพื่อนร่วมชั้นหลังเลิกเรียน

ในขณะที่สุากรเหมือนดวงดาวดวงน้อยๆ ที่ฉายแสงไปทั่วทุกที่
ที่เขาอยู่ เพื่อนทุกคนอยากทำความรู้จักกับเขา ขนาดเพื่อนต่างห้อง
หรือกระทั่งเด็กจากโรงเรียนใกล้เคียงก็รู้จักเขาไปหมด ถ้าเข้าหาแสง
มากกว่านี้หน่อยคงไปเป็นดาราได้ เหมือนกับเมื่อครูที่เขาเข้าไปในกลุ่ม
สตาร์ฟและนักดำน้ำคนอื่นๆ แล้วดูเหมือนจะรู้จักกันไปหมด

มองจากตรงนี่ยังเหมือนเห็นแสงเรืองรองออกมาจากตัวเขาเลย
กุกัลลยาห้าคางมองท้ายทอยที่มีเรือนผมสีน้ำตาลเข้มปกคลุม
ด้วยสายตาชื่นชม

เดิบโตมาได้ดีจริงๆ นะ...

เมื่อถึงท่าเรือ เหล่านักดำน้ำก็พากันลงเรือดิงกี้โดยแบ่ง
กันเป็นสามรอบ และทิ้งสัมภาระไว้บนฝั่ง หลังจากนั้นเด็กเรือจะช่วย
กันทยอยขนขึ้นเรือใหญ่ตามมาให้

สุากรโดดลงเรือดิงกี้ลงไปคนแรกแล้วคอยช่วยคนที่ทยอยตาม
กันลงไปให้ลงเรืออย่างเรียบร้อย ไม่พุ่งโกลตกลงไปเสียก่อนถึงเวลา
ดำน้ำจริงในวันพรุ่งนี้

กุกัลลยาลงไปคนสุดท้ายของเรือรอบแรกจริงๆ เธอค่อนข้างชิน
กับการลงเรือดิงกี้ จึงกะว่าจะโดดลงไปแล้วนั่งฝั่งท้ายเรือติดกับ
ญาติสาวอดี แต่เวรกรรมแต่ปางใดทำให้ครั้งนี้ดันก้าวพลาด สันเท้า
สะดุดกับขอบเรือจนหวัดหน้าคิดว่า หากไม่ใช่ว่าใครคนหนึ่งจับจ้อง
อยู่ก่อนแล้วเข้ามาจับไว้ได้ทัน

ช่วงเวลาเพียงเสี้ยววินาทีที่กระแทกเข้าไปใส่แผงอกกว้าง ร่างเล็ก
ก็ดีดตัวออกจนเกือบหายใจหลัง ถ้าเพื่อนไม่คว้าตัวไว้บวกกับมือแข็งแรง

⁹ เรือดิงกี้ (Dinghy) เรือชนิดหนึ่งมีขนาดเล็ก มักเอาไว้ท้ายเรือใหญ่เพื่อใช้เข้าเกาะ
หรือสถานที่ต่างๆ ที่เรือใหญ่เข้าไม่ถึง

ที่ยังยึดแขนเล็กไว้แน่น กุลกัลยาน่าจะได้ลงไปเล่นน้ำก่อนใครเพื่อน

“ใจเย็น” เจ้าของเสียงหัวเราะเอ่ยกลับหัวเราะ

กุลกัลยาอายจนอยากแทรกพื้นเรือหนี โบกหน้าร้อนผ่าว ดีว่าตรง
นี้ค่อนข้างมืด ไม่เช่นนั้นทุกคนบนเรือคงเห็นชัดว่าเธอหน้าแดงจัด จึง
ได้แต่หัวเราะกลบเกลื่อนต่างๆ ที่หัวใจเกือบหลุดออกมาอยู่นอกช่องออก

“ขอโทษที” สาวเสียงใสพึมพำ

ที่อีกคนในทริปที่พอจะคุ้นเคยกัน เพราะเคยไปดำน้ำด้วยกัน
มาสองรอบแล้ว

“น้องหยาจะลงน้ำตั้งแต่ตอนนี้เลยอะ ใจร้อนนะเรา”

คนทั้งลำหัวเราะกันครั้นคราง จนกระทั่งเรือเล็กเข้าเทียบกับเรือ
ใหญ่ คราวนี้กุลกัลยาไม่พลาด คว่าแขนเด็กเรือที่ยื่นมาช่วยจับ ตั้งมั่น
ว่าจะไม่ยอมขายหน้าซ้ำสอง

กุลกัลยาและญาติสามมาดำน้ำด้วยเรือลำนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว
จึงค่อนข้างคุ้นเคย หญิงสาวทั้งสองคนเหนียวตัวขึ้นบันไดไปขึ้นบนที่
มีส่วนของห้องควบคุมของกัปตันเรือ ห้องนอน และส่วนรับประทานอาหาร
อาหารที่ประกอบด้วยโต๊ะสี่ตัว หญิงสาวจับกลุ่มกับพี่อีกสามคนที่
คุ้นเคยกันดีเพื่อจับจองโต๊ะตัวหนึ่งในมุมรับประทานอาหาร และพูดคุย
กันอย่างออกรสเนื่องจากไม่ได้เจอกันเสียนาน

สมัยเรียนกุลกัลยาเป็นเด็กที่ค่อนข้างเก็บตัว ไม่ค่อยคุยกับใคร
ยกเว้นเพื่อนสนิท จนครูประจำชั้นที่ค่อนข้างกังวลใจถึงขั้นต้องปรึกษากับ
พี่สาวของกุลกัลยาซึ่งเป็นผู้ปกครองของเธอในตอนนั้น เนื่องจาก
บิดามารดาของทั้งคู่ทำงานอยู่ต่างจังหวัด แก้วเจ้าจอมหรือหยกผู้เป็น
พี่สาวที่อายุห่างกันหกปีจึงพยายามผลักดันให้น้องสาวทำกิจกรรมที่
โรงเรียน ไปจนถึงแนะนำให้ไปแลกเปลี่ยนที่ต่างประเทศในช่วง
มัธยมศึกษาปีที่ห้า เพื่อให้น้องสาวออกจากเซฟโซนไปเจอผู้คนใหม่ๆ
บ้าง จนน้องสาวเริ่มมีพัฒนาการที่ดีขึ้น เข้ากับคนได้ง่ายขึ้น

หนึ่งในข้อดีที่หญิงสาวชมชอบในการดำน้ำคือ ทุกๆ ครั้งที่เธอมาทริปดำน้ำก็มักจะได้เพื่อนใหม่ๆ กลับไปเสมอ หลายๆ ครั้งทำให้เธอได้เจอได้ฟังประสบการณ์ที่ชีวิตนี้คงไม่คาดคิดว่าจะได้พบเจอกับตัวเอง แถมมารอบนี้ยังได้เจอเพื่อนเก่าที่ไม่ได้เจอกันสิบกว่าปี ซึ่งน่าแปลกใจตรงที่ต่างคนต่างจำกันได้ทั้งๆ ที่กุลกัลยาคิดว่าตัวเองเปลี่ยนแปลงไปจากตอนมัธยมไม่น้อย

แวบแรกก็ค่อนข้างตกใจที่อยู่ๆ คนที่นั่งอยู่แถวหน้าก็ลุกขึ้นแล้วหันมามองอย่างกะทันหัน แต่เธอจดจำแวตาคู่ นั้นของฐากรได้ เมื่อสิบเอ็ดปีที่แล้ววันสุดท้ายที่เจอกัน ดวงตาเขาก็เป็นประกายแบบนี่ เหมือนมีดวงดาวอยู่ในนั้นสักล้านดวง เล่นเอาคนมองตาพร่าไปหมด

เมื่อนักดำน้ำมากันครบ พี่ปืมหรือเจ้าของโรงเรียนดำน้ำก็เริ่มพูดเกี่ยวกับกฎต่างๆ แม้หลายๆ คนจะเคยใช้บริการเรือลำนี้แล้วก็ตาม แต่เพื่อทวนความจำ และมีนักดำน้ำบางคนเพิ่งเคยมาทริปแบบ Live-aboard ที่ต้องกินนอนบนเรือตลอดห้าวันเป็นครั้งแรก จึงต้องเรียนรู้กฎการใช้งานสิ่งอำนวยความสะดวกร่วมกันเล็กน้อย

“...น้ำในเรือมีน้อยใช้สอยอย่างจำกัด ห้ามเปิดน้ำทิ้งไว้ ขึ้นมาจากทะเลระหว่างไต่พิ้งลิ่งตัวพอนะครับ ไว้ไต่พิ้งสุดท้ายของวันค่อยอาบน้ำแบบจัดเต็ม ห้องนอนตามที่พี่โพสไว้ในกลุ่มเลย เดี่ยวพี่จะจัดกลุ่มดำน้ำให้ อีกรักพักค่อยไปดูที่กระดาน ก่อนลงน้ำจะมีบริฟสำหรับไต่พิ้งนั้นๆ อีกที และมีเสียงกระดิ่งเตือนครับ เดี่ยวสัมภาระมาครบให้ลงไปจัดอุปกรณ์ต่อปีซีดี¹⁰ เรกูเลเตอร์¹¹ เช็กลังอากาศ จัดตะกั่วใส่เวตเบลต¹²

¹⁰ Buoyancy Control Device เสื้อชูชีพดำน้ำ ใช้ควบคุมการลอยตัวในการดำน้ำ

¹¹ Regulator เครื่องช่วยหายใจใต้น้ำ เป็นสายส่งอากาศที่ต่อกับถังอากาศ ปรับแรงดันอากาศเพื่อใช้ในการหายใจ มีอยู่สองเส้นเรียกว่า Primary regulator กับ Octopus

¹² Weight belt เข็มขัดที่ร้อยตะกั่ว ใช้เพื่อถ่วงน้ำหนักให้จมลงไปได้

ให้เรียบร้อย ใครประกอบผิดพีจะตามไปหักคะแนน”

พีบีมเอ่ยปนหัวเราะ เพราะนักดำน้ำที่มาด้วยกันวันนี้ก็เป็นอดีตนักเรียนดำน้ำที่สอนมาเองกับมือทั้งนั้น

“ของมาครบแล้วคร้าบ” หนึ่งในพีส์ต๊าฟพีตะโกนขึ้นมาจากชั้นล่างของเรือ

“เฮ้อ! ตูกลุ่มของตัวเองแล้วลงไปประกอบอุปกรณ์ได้เลยครับเสร็จแล้วเก็บของพักผ่อนตามอัยาศัย อีกสักพักจะมีข้าวต้มมือดีกินนะ”

โดยปกติเรือลำนี้จะจุนักดำน้ำประมาณสามสิบคน เวลาดำน้ำจะแบ่งเป็นกลุ่ม กลุ่มละประมาณห้าถึงหกคนต่อไดฟ์ลีดหนึ่งคน และมีครูดำน้ำอีกคนปิดท้ายกลุ่มให้เสมอเพื่อความปลอดภัย

กุลกัลยาได้อยู่กลุ่มเดียวกับญาณิศาเหมือนเดิม มีพีอีกสองคนที่คุ้นเคยกันดี ส่วนอีกสองคนเธอไม่เคยรู้จักมาก่อน หญิงสาวเลื่อนสายตาลงมาเจอกับชื่อที่อยู่ท้ายสุดซึ่งน่าจะเป็นคนปิดท้ายกลุ่ม

‘แท้็บ’

หัวใจเต้นแรงอย่างไม่มีเหตุผล ริมฝีปากบางเริ่มเข้าหากัน ส่วนญาณิศายกแขนคล้องคอเพื่อนแล้วกระซิบ

“อยู่กับพีอาร์ทวะ ถ้าฉันลอยแกช่วยดึงฉันด้วยนะ”

เพื่อนเธอหมายถึงไดฟ์ลีดของกลุ่มที่ดูจนเลื่องลือ ตอนที่เรียนเธอเองก็เคยโดนดูจนเกือบน้ำตาซึม แต่ตอนนั้นสิ่งที่โดนว่าก็เป็นเรื่องสำคัญจริงๆ

กิจกรรมดำน้ำลึกลงนั้นถ้าไม่มีสติก็เป็นกิจกรรมที่อันตรายถึงชีวิตได้เหมือนกัน

“ไม่หรอกน่า รอบที่แล้วเขาก็ใจดีอยู่ แค่นิ่งๆ เลยดูน่ากลัวไปหน่อย”

“ไอ๊ะ อยู่กับเพื่อนเธอด้วยอะ” หญิงสาวอุทานแล้วยิ้มกรุ่มกริ่ม เหล่มองคนผมยาว “พรหมลิขิตปะเนี่ย”

กุลก็ลยากลอกตา หมุนตัวเดินลงไปชั้นล่างที่เป็นส่วนของห้องนั่งเล่น ห้องนอนอีกสี่ห้อง ห้องน้ำ ห้องครัว และในส่วนท้ายเรือของชั้นนี้จะเป็นแท่นวางถังอากาศและอุปกรณ์ดำน้ำ

หญิงสาวหยิบอุปกรณ์ออกจากกระเป๋าแล้วประกอบเข้าด้วยกันกับถังอากาศที่ตั้งอยู่บนแท่นเงียบๆ เธอยังไม่ค่อยมีอุปกรณ์อะไรเป็นของตัวเองนัก เพราะอุปกรณ์ดำน้ำลึกส่วนใหญ่จะมีราคาค่อนข้างสูง โดยเฉพาะส่วนของบีซีดีและเรกูเลเตอร์

มือบางจับเข็มขัดด้านหลังบีซีดีแบบแจ็กเก็ตคล้องเข้ากับถังอากาศ แต่ตัวล็อกกลับแข็งจนดันได้ยาก เธอจึงต้องกำไว้ทั้งอันเพื่อออกแรงดัน

คนที่เดินผ่านมาเห็นชะโงกหน้ามามองจากด้านหลังเธอ

“เดี๋ยวได้หนีบมือ มานี้ทำให้”

ญาติสาวที่ประกอบอุปกรณ์อยู่ข้างกันอมยิ้มกับถังอากาศ

ที่ฐากรบอกว่าทำให้กุลก็ลยาก็นึกว่าจะแค่ดันล็อกให้ ที่ไหนได้พอล็อกบีซีดีให้เสร็จก็หันไปหยิบเรกูเลเตอร์มาประกอบแถมให้อีกต่างหาก หญิงสาวมองคนตัวสูงด้วยดวงตาเป็นประกายอย่างประจบประแจงจนคนที่ประกอบเสร็จหันมามองถึงกับชะงัก แล้วเกาท้ายทอยอย่างเขินๆ

“ขอบคุณนะ”

“อย่าลืมเอาไฟฉายชาร์จแบตเตอรี่¹³ด้วยนะ”

“อ้อ”

ฐากรมองคนที่หันไปรี้อของในกระเป๋าต่ออยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเดินเลยไปทางอื่น อีกคนที่รอจังหวะอยู่แล้วจึงหันมาตั้งท่าจะแซวเพื่อน

“หยุด!” คนที่นั่งยองๆ กับพินดักคอออย่างรู้ทัน

¹³ Night dive การดำน้ำตอนกลางคืน

“เป็่อคนู้้ทัน ฉั้นละอยากจะแห่มาให้ถึงดาวอ้งคร”

กุลกัถยาบระกะอบอุปรกรณั้เสรีจก็ลาภกระเป่าขึ้ขึ้นไปเก็บในห้องพักที่อยู่ชั้นบน ภายใ้นห้องพักค้อนข้างแคบชนิดที่คนเข้าไปสองคนหันไปหันมาก็แทบชนกันแล้ว มีเตี๋ยงแคบๆ สองเตี๋ยงชิดผนังสองข้างและโ้ตะหัวเตี๋ยงสำหรั้บวางของ แต่โดยรวมก็นับว่าสะอาดสะอาดอันดีตัวหญิงสาวไม่ใช่คนเรี๋ยงมากเรี๋ยงการกินอยู่เท่าไรหร้ก จึงใช้ชีวิตอยู่บนเรื่อห้าวันได้อย่างสบายๆ

คนที่เข้าไปถึงก่อนจับกระเป่ายัดเข้าไปในช่องว่างใต้เตี๋ยง แล้วขึ้ขึ้นไปนั่งขัดสมาธิอยู่บนผ้าปูเตี๋ยงขาวสะอาด หยิบหมอนมากอดดมองเพื่อนสนิทที่เพ็งถึงห้องค้ันเสื้อผ้าใ้นกระเป่าเตรียมไปอาบน้ำ

ก็ห้องมันเล็กเสี๋ยงจนทางกระเป่ารื้อได้ที่ละคนนะะ

“อาบน้ำเลยหรอ”

ญาณิศาหันไปมองคนถาม

“ไม่อาบน้ำหรอ รอลงน้ำเลยพรุ้งนี้?”

“จะบ้าหรอ อาบสิ แต่เอาไว้ดื่กๆ หน้อย ตอนนี้คนอาบเยอะขึ้เกี๋ยงแย่งห้องน้ำ”

บนเรื่อลำนี้ไม่มีห้องอาบน้ำในตัวห้องพัก แต่จะเป็นห้องน้ำที่ใช้ร่วมกันซึ่งมีเพียงเจ็ดห้อง ถ้าขึ้ไปตอนนี้คงต้องไปยืนรอคิวกันจนเมือย

“ฉั้นง่วงอะ อาบน้ำแล้วจะนอนเลย มีนๆ ด้วย”

“ขึ้รถเมารถ ขึ้นเรื่อเมารื่อ โชคดีแค้ไหนแกไม่มาเครื่อบิน”

“เออ ว่าจะถาม”

ญาณิศา มองเพื่อนเขม้ิง ทำเอาอีกคนร้อนตัว ตั้งแต่เจอสุกรากเพื่อนที่รู้จักกันตั้งแต่เรี๋ยงมหาวิทยาลัยคนนี้ก็ตั้งท่าแซวเธอจนแทบเขว

“อะไร”

“กับแท้บนี้แต่ก่อนเคยกั๊กกันปะ ทำไมสปาร์กแปลกๆ”

“ไม่เคย!”

“ไม่จริง”

“จริง!” กุลกัลยาเย็นยันหนักแน่น “คุยกันนับคำได้”

“งั้นก็ก๊กกันชะลี เชื้อฉันทน์ เคมีแกสองคนดีมาก โสดมาเกือบสามสิบปี แกควรวาฬได้แล้ว อย่างน้อยถ้าไม่ได้จริงจังกะก็ควรเก็บประสบการณ์ไว้วันละ ฉันทน์แกเหนื่อยแล้ว นำโดนกอดมาก”

แต่ล่ะอย่างก็เพื่อนพูดออกมา กุลกัลยาแทบจะเอามือปิดหู แล้วกรีดร้องอย่างรับไม่ได้ทำตัวไม่ถูก ได้แต่ถลึงตาใส่ทุกๆ ที่หน้าร้อน

“หยุด! พอเลย จะไปอาบน้ำก็ไป” หญิงสาวว่าแล้วหันไปค้นกระเป๋าสะพาย คว่ำหูฟังกับโทรศัพท์แล้วเปิดประตูออกไปด้านนอก

“แน่ะ นัดใครไว้ปะเนี่ย”

“บ้านแกสิ”

เกือบทั้งคืนนี้เธอจะใช้เวลาทั้งหมดมุ่งหน้าไปยังจุดหมาย

ในการดำนํ้าพุร้อนนี้เช้า ซึ่งอีกไม่นานสัญญาณโทรศัพท์จะหายไปจนกว่าจะเข้าใกล้เกาะที่มีนักท่องเที่ยวอยู่เยอะอย่างเกาะหลีเป๊ะ เมื่อกุลกัลยาเดินไปที่หัวเรือจึงเจอนักดำน้ำหลายคนนั่งก้มหน้าก้มตาเล่นโทรศัพท์ หญิงสาวเลือกที่จะนั่งหันออกไปทางด้านหน้าของเรือ แล้วสอดขาห้อยออกไประหว่างช่องว่างของราวกัน แกว่งเท้าไปมาเบาๆ

ลมที่ค่อนข้างแรงพัดผมยาวปลิวไสวจนเธอต้องเอายางมัดผมรวบไว้ก่อนจะใส่หูฟัง แล้วเปิดเพลงคลอเสียงเรือปะทะคลื่น กุลกัลยาไม่ได้ทักทายใคร และไม่ได้สังเกตเห็นใครบางคนที่นั่งเอกเขนกอยู่บนแนวที่นั่งด้านหลัง

สูทกรอกดอกมองแผ่นหลังเล็กของคนที่นั่งฟังเพลงไม่สนใจใครแล้วผลอยิ้ม

ช่างเป็นมนุษย์อินโทรเวิร์ตอย่างคงเส้นคงวา เคยเป็นอย่างไรก็ยังเป็นอย่างนั้น งั้นแบบนี้เขาสามารถคาดหวังได้หรือไม่ว่านิสัยช่าง

ปกป้อง รักษาความยุติธรรมเสียเหลือเกินจะคงอยู่อย่างนั้นเหมือนเดิม
ไม่เปลี่ยนแปลง

เมื่อสิบเอ็ดปีก่อน กุลกัลยาก็มีนิสัยชอบอยู่ในโลกส่วนตัวแบบนี้ มีเพื่อนสนิทไม่กี่คน นิสัยติดจะค่อนข้างเงิบ น้อยเรื่องที่จะทำให้
โมโหได้ เป็นคนใจเย็น แต่บทจะใจร้อนขึ้นมาก็ร้อนถึงห้องปกครองต้อง
เรียกผู้ปกครองมาคุย

เรื่องที่จะทำให้เด็กสาวในตอนนั้นหัวร้อนขึ้นมาได้ก็คงมีแค่เรื่อง
ที่เกิดกับคนสำคัญและเรื่องที่เราารู้สึกว่าไม่ถูกต้อง สิ่งที่เกิดขึ้นกับสุภากร
เมื่อสิบเอ็ดปีก่อนจนทำให้คนที่คุยกับเขาแบบนับค่าได้เลือกข้างเขา
ทั้งที่ใครๆ ก็สียดเขาชนิดแทบไล่ไปตายคงเป็นอย่างหลังมากกว่าจะ
มองเขาเป็นเพื่อนคนสำคัญ

ชายหนุ่มลอบยิ้มแล้วก้มหน้ามองโทรศัพท์ เพราะการแจ้งเดือน
ของแอปพลิเคชันสี่ห้าเด็งขึ้นมาบอกเขาว่า อีกฝ่ายยอมรับการขอเป็น
เพื่อนของเขาแล้ว ชายหนุ่มจึงเลื่อนดูรูปของเธอเป็นอย่างแรก

ทั้งคู่เรียนโรงเรียนเดียวกันมาตั้งแต่มัธยมต้นก็จริง แต่เพิ่งมาอยู่
ห้องเดียวกันตอนมัธยมศึกษาปีที่สี่ หลังจากเกิดเรื่องนั้นขึ้นตอนปลาย
เทอมสองของมัธยมศึกษาปีที่ห้า ครอบครัวของสุภากรก็ส่งเขาไปอยู่กับ
ป้าที่แคนาดาเพราะพ่อกับแม่เขาต่างแต่งงานใหม่มีครอบครัวและลูก
ใหม่ ไม่มีใครว่างพอจะดูแลลูกชายวัยก่อเรื่องอย่างเขา และเป็นช่วง
เดียวกับที่กุลกัลยาไปโครงการแลกเปลี่ยนที่อเมริกา

เขาเผลอเผลอปากเมื่อนึกถึงช่วงเวลานั้นของชีวิต นิ้วเลื่อนดูรูป
อย่างตั้งใจ หญิงสาวไม่ค่อยลงรูปตัวเองนัก ส่วนมากจะเป็นคนอื่นแท้ก
มา ปากที่เผลอแน่นคลายออกเมื่อเห็นรูปปริบิปัญญา บัณฑิตสาวกอด
คอเพื่อนยิ้มใส่กล้องจนตาหยี

คณะเภสัชศาสตร์เฮะ

เลื่อนลงมาเรื่อยๆ จนรูปสุดท้าย ภาพเด็กสาวหน้าเรียวเล็กผม

สิ้นแค่ปลายคาง ดวงตากลมโตมองกล้องนิ่งๆ เป็นคนเดียวกับคนที่อยู่ในความทรงจำของเขาามาเนิ่นนาน แทบไม่ต้องใช้ความคิดหรือการตัดสินใจอะไรมากมาย ชายหนุ่มก็รู้ตัวดีว่าควรจัดการอย่างไรกับความรู้สึกที่เหมือนมีฝูงผีเสื้อโอบบินอยู่ในอกแบบนี้

สุภกรเงยหน้ามองภาพร่างบอบบางที่นั่งหันหลังพาดแขนกับราวกัน เสี้ยวหน้าอ่อนหวานมีแสงจันทร์ตกต้องราวกับรูปวาด ดวงตาโตได้แว่นตาเหม่อมองทะเล แทบไม่ต้องคิด เขายกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายรูป มองผลงานตัวเองอย่างขังใจ ก่อนจะลุกขึ้นย้ายไปยังข้างเจ้าตัวที่ยังตกอยู่ในภวังค์

“หย่า” เขาเรียกเสียงไม่เบานัก เพราะเสียงเครื่องยนต์เร็วกับคลื่นคอนข้างดัง แต่ก็ทำให้คนที่นั่งคิดอะไรเงิบๆ สะดุ้งโหยงด้วยความตกใจอยู่ดี

“โอย ตกใจหมด” กุลกัลยาดึงหูฟังออก แล้วเลิกคิ้วมองหน้าคนเรียกเป็นการถามแทนคำพูด

“เมื่อก็ถ่ายรูป สวยดี เดี่ยวส่งให้นะ” อยู่ๆ จะส่งไปเลยโดยไม่บอกก่อนก็กลัวจะดูเหมือนพวกสตอล์กเกอร์แอบถ่าย

“ไหน” หญิงสาวชะเง้อมองอย่างสนใจแล้วก็เงยหน้ามองคนถ่ายอย่างประทับใจ “ถ่ายรูปสวย ส่งให้หน่อยสิ จะตั้งเป็นรูปโปรไฟล์อะ”

สุภกรกดส่งให้เจ้าตัวผ่านแชตซึ่งเชื่อมกับแอปพลิเคชันที่หญิงสาวเพิ่งกรับการขอเป็นเพื่อนของเขาเมื่อครู่

“ไม่เจอกันตั้งสิบเอ็ดปี เป็นยังไงบ้าง” เขาเอ่ยถามอย่างสนใจ ใครจะรู้ว่าช่วงเวลาที่ผ่านมาเธอมีชีวิตอย่างไร

“ก็ดีนะ ตอนช่วง ม. ห้าเราไปแลกเปลี่ยน กลับมาเลยต้องเรียน ม. หกซ้ำกับรุ่นน้อง เหมือนตอนนั้นแท้บจะไปเรียนเมืองนอกแล้ว”

“อืม ไปแคนาดานะ ย้ายไปอยู่กับป้า พร้อมๆ กับที่เธอไปแลกเปลี่ยน

เปลี่ยนแหละ” คนตัวสูงส่งยิ้มจางๆ ให้ความมึน

หญิงสาวเหลือบมองเสื้อยวน้ำคมสันแล้วดึงสายตากลับ เรื่องเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนวนเข้ามาในหัว แต่ไม่อยากจะพูดถึงเพราะคิดว่าเป็นประสบการณ์ที่ไม่ค่อยดีนักสำหรับอีกฝ่าย เลยถามเรื่องอื่นแทน

“แล้วนี่แต่งงานยัง”

คนโดนถามหันขวับมามองกึ่งตกใจกึ่งขัน คนถามเองก็เพ็งนึกได้ว่าถามอะไรออกไป เลยออกอาการลนลานเล็กน้อย

“ยัง แล้วเธอล่ะ”

“ยังอะ”

“แล้วแฟนอะ”

“ไม่มี” ไม่มีเลย ไม่เคยมีด้วย โสดมาเยี่สิบแปดปีแล้ว

“อ้อ” ชายหนุ่มทำเสียงในลำคอแล้วเบือนหน้าไปอีกทาง

กุลกัลยาอยากจะถามกลับเหมือนกันว่าแล้วตัวเองน่าจะจะมีหรือเปล่า แต่ก็ไม่กล้า กลัวคำตอบขึ้นมาเสียอย่างนั้น จำได้ว่าสมัยเรียนสุภากรเนื้อหอมสุดๆ มีทั้งเพื่อนทั้งรุ่นพี่รุ่นน้องมาสารภาพรักให้รุ่นไปหมด พอปพิวลาร์มากในหมู่สาวๆ

ยอมรับว่ามีอยู่ช่วงหนึ่งที่เธอแอบปลื้มเขานิดๆ แต่คิดว่าหน้าตาธรรมดาๆ บุคลิกไม่ค่อยสนใจแบบเธอเขาไม่น่าจะหันมาสนใจ แถมยังชี้แจงเกินกว่าจะลุกขึ้นไปตั้งหน้าตั้งตาคู่ใจใคร แค่แอบปลื้มอยู่ห่างๆ ก็รู้สึกว่าเป็นพอแล้ว

ตอนช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ มีเพื่อนคนหนึ่งในห้องให้เธอช่วยเลือกกำไลข้อมือหนึ่งแบบถัก พอมารู้ทีหลังว่าจริงๆ แล้วเพื่อนคนนั้นเลือกให้สุภากรที่กำลังคบหากันอยู่ก็อึ้งไปเหมือนกัน ใจหายแบบแปลกๆ แต่จะว่าอกหักก็ไม่เชิง เธอไม่เสียน้ำตาสักหยดด้วยซ้ำ แค่รู้สึกว่าโลกหม่นหมองไปอาทิตย์สองอาทิตย์ก็เท่านั้น

แต่เธอไม่มีทางบอกเขาหรือว่าเคยแอบปลื้ม ปล่อยให้

ความลับที่ตายไปกับเธอเถอะ ผู้ชายที่ดูดีจนไม่น่าจะมีอยู่จริงแบบเขา
มีไว้มองให้ชุ่มชื่นหัวใจก็พอแล้ว

“แล้วตอนนี้ทำงานอยู่ที่ไหนอะ” เธอถามอย่างสนใจ ดูเหมือน
เขาจะเคยบอกว่าเป็นช่างภาพ

“จริงๆ ตอนนี้ทำอิสระ แต่ก็มีเข้าไปช่วยพี่ป๊ม” เขาหมายถึง
เจ้าของโรงเรียนดำน้ำ “พี่เขาทำเกี่ยวกับโปรดักชันได้น้ำ แบบทำฉาก
พวกหนังละครที่ต้องถ่ายทำได้น้ำอะไรประมาณนั้น”

“โห เท่มาก” กุลกัลยามองคนพูดอย่างทิ้งจัด
คนโดนชมยิ้มมุมปากแล้วหลบสายตามองมือตัวเอง

“แล้วหยาล่ะ ตอนนี้ทำที่ไหน”

“เราเป็นเภสัชอยู่โรงพยาบาล...นะ”

“หืม อย่างนี้เวลาป่วยก็โทร. หาหายได้สิ”

กุลกัลยาชะงัก

“ก็โทร. ได้แหละ แต่เราไม่ใช่หมอ ถ้าดูเป็นเยอะก็หาหมอดีกว่า
นะ”

“เงินขอเบอร์หน่อยสิ ยังไม่มีเบอร์เลย”

เฮ้ะ!

เธออุทานในใจอย่างสับสน แต่ก็ไม่มีเหตุผลที่จะเก็บหมายเลข
จำนวนสิบตัวนั้นเป็นความลับจากคนที่กำลังปลดล็อกหน้าจอโทรศัพท์
อย่างตั้งใจ

คืนนั้นกุลกัลยาคิดว่าหลังจากอาบน้ำแล้วเข้านอนคงต้อง
หลับเป็นตาย แต่ที่ไหนได้ เธอนอนไม่หลับเสียอย่างนั้น ทั้งแปลกที่
ทั้งคลื่นสูงจนเรือโคลงเคลง ไหนจะเสียงเครื่องยนต์ที่ดังจนเกือบตีสอง
แถมช่วงเคลิ้มหลับตอนเข้ามิดยังฝันเห็นภาพชายหนุ่มร่างสูงผิวแทน
ใบหน้าคมสันที่ได้เจอกันเป็นครั้งแรกในรอบสิบเอ็ดปีอีก

เธอแทบจะได้ยินเสียงกระซิบที่นุ่มนวลและลมหายใจร้อนผะผ่าว
ที่ซัดใบหูบอบบาง ก่อนที่จะสะดุ้งตื่นตอนเกือบหกโมงเช้า

กุลกัลยาหันตัวลุกขึ้นนั่งซบหน้ากับฝ่ามือทั้งสองข้าง ยังรู้สึกง่วง
อยู่นิดๆ แต่ไม่อยากจะนอนต่อแล้ว

หญิงสาวยังจำความฝันเมื่อครู่ได้ จะว่ารู้สึกดีก็ใช่ แต่อีกใจก็
กลัวว่าความรู้สึกดีๆ ที่เกิดขึ้นจะทำให้เธอมีความคาดหวังแล้วต้องมา
นั่งเสียใจเพราะความผิดหวังในภายหลัง แสงแดดที่ลอดผ่านม่านเข้า
มาทำให้เธอตัดสินใจคว้าโทรศัพท์มือถือออกไปถ่ายรูปหน้าห้องพัก ยืน
มองพระอาทิตย์ที่กำลังขึ้นอย่างเหม่อลอย

ดูเหมือนว่าเรือจะพาเธอมาถึงจุดหมายในวันแรกแล้ว นั่นก็คือ
หมู่เกาะห้าที่อยู่ในเขตจังหวัดกระบี่ เรือเข้ามาหลบคลื่นอยู่ภายในอ่าว
เล็กๆ ทำให้เมื่อเช้ามีคคนบนเรือนอนได้โดยไม่ต้องทรมาณเกินไปนัก

ญาณิศาเปิดประตูตามออกมาด้านหลังอย่างงัวเงียพลางเอ่ย
ปากถามเพื่อน

“ถึงแล้วหรอ นอนไม่หลับเลย จะอ้วก ฉันว่าฉันเมาเรืออะ”

นักดำน้ำหลายๆ คนยอมทรมาณกับการเมาเรือเพื่อออกไป
สำรวจโลกของสิ่งมีชีวิตในทะเล ญาณิศาเป็นหนึ่งในนั้น ของสำคัญที่
เพื่อนเธอมีไม่เคยขาดคือยาแก้เมาเรือ ทั้งแบบเม็ดและแผ่นแปะ กุล
กัลยาทำคางมองเพื่อนแจกจ่ายแผ่นแปะรูปวงกลมเล็กๆ สีน้ำตาลให้
เพื่อนร่วมทริปด้วยความซบซันปนสงสาร

เป็นโชคดีของเธอจริงๆ ที่ไม่เคยมีปัญหาเรื่องการเมาเรือหรือเมา
รถอะไรทั้งนั้น ไม่ว่าเรือจะโคลงเคลงแค่ไหนก็ไม่เคยมีผลกับกุลกัลยา
เวลาเห็นเพื่อนเมาคลื่นอย่างหนักก็สงสารทุกที

สิ่งเดียวที่น่าเป็นห่วงคือเวลามาดำน้ำที่ไร กุลกัลยาก็เจริญ
อาหารทุกที ยิ่งหลังจากดำน้ำยิ่งหิวโซเพราะเผาผลาญพลังงานออกไป
เยอะ กินอะไรก็อร่อย แม้กระทั่งตอนนี้ที่ยังไม่ทันได้ลงน้ำ กุลกัลยา

ก็ยังเคี้ยวขนมปังราดนมชั้นหวานในปากขณะฟังเสียงคลื่นเคล้าอย่างสบายอารมณ์ เตรียมพร้อมสำหรับการดื่มน้ำโดฟี่แรกก่อนจะขึ้นมารับประทานอาหารเช้า

ขนมปังคำสุดท้ายหายเข้าไปในปาก พี่ปีมเดินขึ้นบันไดมาเห็นหน้าเธอเป็นคนแรกก็พยักพยิด

“เฮ้ย หย่า เอากะดิ่งไปปลุกสิ”

กุลกัลยาปิดปากเคี้ยวพลางลุกไปหยิบกระดิ่งที่เจ้าของโรงเรียนดำนํ้าว่า แล้วโหนตัวเองลงไปชั้นล่าง สั่นกระดิ่งปลุกนักดำนํ้าให้ทำธุระส่วนตัวก่อนจะฟังบรีฟสำหรับโดฟี่แรก แล้วกลับขึ้นมาชั้นบนที่หลายคนกำลังหาของกินรองท้องกันอยู่

หญิงสาวเดินวนพลางสั่นกระดิ่งไปทางด้านขวาของเรือ แล้วอ้อมหน้าห้องควบคุมไปทางด้านซ้าย ประจวบเหมาะกับมีคนเปิดประตูห้องพักออกมาพอดี ร่างเล็กบางที่เดินอยู่หยุดฝีเท้าไม่ทันจนเกือบพุ่งเข้าไปชน หากไม่มีใครบางคนที่ยังเดินออกมาจากห้องด้านหลังคว้าแขนเล็กเอาไว้ก่อน

แรงรั้งทำให้ร่างแบบบางที่สูงแค่นี้หลุดกุดลงไปด้านหลัง ไม่ต้องปะทะเข้ากับร่างของเพื่อนนักดำนํ้าที่เปิดประตูออกมาอย่างกะทันหัน แต่ก็เผลอเข้าไปในอ้อมอกของคนตัวสูงที่เข้ามาช่วยไว้

อีกแล้ว!

กุลกัลยาติดตัวตัวเองออกอย่างรวดเร็วเหมือนเคย แล้วหันไปขอบคุณโดยไม่สบตา

“ขอบคุณนะ”

เมื่อคืนอยู่ดีๆ บรรยากาศก็ระอึกระอ่วนจนทนไม่ไหว หญิงสาวจึงเป็นฝ่ายขอตัวไปอาบน้ำนอนก่อนเพราะจู้ๆ ก็รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะเพี้ยนพลั้ง การตกหลุมเสน่ห์ผู้ชายแบบสุagrไม่ใช่เรื่องที่เหนือความคาดหมาย แต่ถ้าคาดหวังว่าเขาจะใจตรงกันก็ออกจะเพ้อฝันเกิน

ไปหน่อย

เพราะฉะนั้นการขีดเส้นให้ชัดเจน หยุดความใกล้ชิดอันเกินควร
นี้ไว้จึงน่าจะเป็นการกระทำที่ฉลาดที่สุดแล้ว

“เมื่อคืนหลับสบายมั๊ย” เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ยถามขึ้นในตอนที
ละมือจากต้นแขนเล็ก

“นอนไม่ค่อยหลับ เรือโคลงมาก แปลกทีเดียว” คนตัวเล็กกว่า
เงยหน้ายิ้มจางๆ ให้ “ไปสั้่นกระดิ่งต่อละนะ”

เสียงกระดิ่งดังห่างออกไป แต่รู้กรยังยืนอยู่ที่เดิม

ท่าทางดูเป็นมิตร แต่ให้ความรู้สึกเหมือนโดนขีดเส้นขวางบน
พื้นตรงหน้าแล้วกำกับไว้ว่า ‘เขตอันตราย ห้ามผ่าน’

2

ความประทับใจในวัยไร้เดียงสา

เมื่อนึกย้อนกลับไป แม้จะเรียนห้องเดียวกันเกือบสองปี แต่ความทรงจำระหว่างเขากับกุลกัลยาช่วงก่อนที่จะเกิดเรื่องนั้นกลับมีไม่มากนัก มีเพียงภาพจำไม่กี่ภาพที่ก้ำกึ่งระหว่างความประหลาดใจกับประทับใจ

แรกๆ ที่ย้ายมาเรียนห้องเดียวกันเป็นช่วงเวลาภาพจำของกุลกัลยาสำหรับเขาคือ เด็กผู้หญิงที่มาโรงเรียนเพื่อใช้เวลาไปกับการจับลับในหลายๆ คาบเรียน ทว่าพอถึงเวลาสอบกลับได้คะแนนอันดับต้นๆ รวากับอัจฉริยะ และมีอยู่เหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้เขารู้สึกสะอึกใจ

มีครูสอนวิชาชีววิทยาอยู่คนหนึ่ง เป็นผู้ชายอายุยังไม่มากนัก แต่นักเรียนที่เรียนด้วยไม่ค่อยชอบเท่าไรเพราะเขามักจะทำท่ากะลุ่มกะเหลี่ย หน้าแดง ตาเข้มนักเรียนหญิง บางครั้งยังลามปามไปถึงชั้นพุดจาทะโลม หรือหนักข้อขนาดส่งข้อความไปหาเป็นการส่วนตัวก็มี

ทว่าด้วยระบบการศึกษาและสังคมไทยที่ไม่สามารถจัดการอะไรกับครูที่มีปัญหาได้มากนัก เคยมีคนร้องเรียนไปแล้วหลายรอบแต่เรื่องก็เงียบหาย ทำให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้กับนักเรียนหญิงอยู่หลายห้องและหลายชั้นปี

ฐากรจำได้ว่าตอนที่เกิดเรื่องเป็นช่วงเวลาหลังเลิกเรียนในวันที่มีคาบชีววิทยาเป็นคาบสุดท้ายพอดี ยังมีนักเรียนบางคนนั่งเอื้ออระเหยทำการบ้านต่อในห้องเรียนวิทยาศาสตร์ และกุลก็ลยาที่นั่งอยู่โต๊ะหลังสุดของห้องก็เป็นหนึ่งในนั้น

ครูคนนั้นเข้าไปคุยกับเด็กสาวหน้าตาดีคนหนึ่งในห้องด้วยคำพูดและแววตาทะเยอทะยาน แค่เห็นหน้าตาอิลก็อิลเหลือ อืดอืดเกินจะทนของเธอ ฐากรก็ลุกจากเก้าอี้เตรียมเข้าไปขวาง แต่ช้ากว่าคนที่เดินมาจากหลังห้องเพียงหนึ่งก้าว

‘ครูพูดอะไรอะคะ ขยะแขยง’ ใบหน้าเรียวยาวเล็กแสดงสีหน้าอย่างไม่คิดจะเก็บอารมณ์ ‘จะอ้วก’

คนที่กำลังทำตาเยิ้มใส่เพื่อนร่วมชั้นของเขาชะงักก็ก๊ ก๊ ใบหน้าที่แดงก่ำอยู่แล้วก่อนหน้านั้นยิ่งแดงจัดด้วยอารมณ์โกรธประหนึ่งลูกมะเขือเทศ โดยเฉพาะผิวบริเวณหน้าผากที่เงาวับสะท้อนแสงไฟ สองแก้มกระตุกระริกจนดูออกว่าอีกฝ่ายกำลังกัดฟัน

‘กุลก็ลยา’ คนสูงวัยกว่าเอ่ยชื่อเธอเสียงเข้ม ดวงตาเป็นประกายขี้งักรธ ‘คะแนนเทอมนี้ไม่ยอมทำได้เต็มแล้วใช่ไหม’

คนโดนขู่ห้กคะแนนแสะเยิ้ม แววตาทำท่าย

‘ก็ลองสิคะ ลองดูก็ได้ ถ้าคิดว่าจะตรวจสอบแล้วให้คะแนนหนูแบบนั้นได้ก็ลองดู’

วาทะพร้อมท่าทางมั่นอกมั่นใจจนน่าหมั่นไส้แบบนั้น ถ้าไม่ใช่คนที่แทบจะได้คะแนนเต็มทุกครั้งของการสอบวิชานี้จนกลายเป็นลูกรักของครูประจำวิชาวิทยาศาสตร์อย่างกุลก็ลยาก็คงไม่มีใครกล้าพูด

มาถึงตอนนี้ครูคนนั้นก็หมดอารมณ์จะคุยกับนักเรียนสาวแล้ว ได้แต่เดินทำหน้าที่ตึงออกไปจากห้อง และแน่นอนว่าพอถึงเวลาเขาก็ไม่กล้ายุ่งกับคะแนนของกุลก็ลยาอย่างที่เคยขู่เอาไว้

ยอมรับว่าในตอนนั้นแม้แต่ฐากรเองก็ยังมองเธอด้วยแววตา

เสื่อมใส

จริงๆ แล้วจากเหตุการณ์ครั้งนั้น เขาก็ไม่ควรแปลกใจเท่าไรหรอก
ในอีกหนึ่งปีข้างหน้า กุลกัลยา ก็ออกมาทำอะไรแบบนี้เพื่อเขาเหมือนกัน
เพราะเพื่อนผู้หญิงคนนั้นที่โดนครูทะเลมเองเพิ่งย้ายมาจากที่อื่น
ก่อนหน้านี้ก็ไม่ได้สนิทสนมอะไรกับเธอเลยด้วยซ้ำไป

ในเวลานั้นเศษเสี้ยวของความรู้สึกส่วนที่นอกเหนือไปจากความ
ประทับใจได้เกิดคำถามขึ้นมาว่า จะมีสักวันหรือไม่ที่ตัวเขาจะได้รับ
การปกป้องจากใครบางคนแบบนี้เหมือนกัน

ฐากรมองแผ่นหลังบอบบางของคนที่นั่งชันเข้าอยู่บนเก้าอี้หนึ่งฝั่ง
บริฟไคฟ์ไฮสตรีกแรกของวันนี้อย่างตั้งอกตั้งใจด้วยแววตาเหม่อลอยนิดๆ

หมู่เกาะห้าตั้งอยู่ในเขตจังหวัดกระบี่ มีชื่อเสียงสำหรับ
นักท่องเที่ยวทั้งกิจกรรมดำน้ำตื้นและดำน้ำลึก จุดเด่นที่เป็นเหมือน
จุดหมายของนักดำน้ำคือ คูหาถ้ำขนาดใหญ่บริเวณเกาะห้าใหญ่ที่เมื่อ
ว่ายเข้าไปในถ้ำได้น้ำแล้วมองออกมาด้านนอก จะพบแสงที่ส่องเข้า
มากระทบน้ำสีฟ้าใสเป็นภาพที่สวยงามราวกับวาด

ไคฟ์แรกของทริปเป็นเซ็กไคฟ์ที่ไคฟ์ลีดจะประเมินนักดำน้ำ
แต่ละคนว่ามีใครที่มีปัญหาบ้าง เนื่องจากนักดำน้ำมือใหม่ส่วนมากมัก
จะมีปัญหาเรื่องการลอยตัว โดยเฉพาะช่วงท้ายของไคฟ์ที่ต้องทำเซฟตี้
สตอปโดยการลอยตัวอยู่กลางน้ำในระยะห้าเมตรจากผิวน้ำ เพื่อ
ระบายก๊าซไนโตรเจนที่สะสมในร่างกาย ซึ่งเป็นช่วงที่อากาศในถังใกล้
จะหมด ยิ่งทำให้ง่ายต่อการลอยสู่ผิวน้ำมากขึ้น

หนึ่งในคนที่ทำเซฟตี้สตอปอย่างทุลทุเลในไคฟ์แรกคือกุลกัลยา
เนื่องจากตะกั่วที่เธอใช้ถ่วงน้ำหนักน้อยเกินไป ทำให้รู้ว่าจะลอยสู่
ผิวน้ำอยู่เร็วจนฐากรต้องคอยดึงลงมา เพราะยังไม่หมดช่วงเวลา
ที่ต้องทำเซฟตี้สตอปนานสามนาที

โชคดีที่กระแสน้ำไม่รุนแรงมากนัก พอครบเวลาที่สามารถว่ายน้ำขึ้นสู่ผิวน้ำได้ หญิงสาวจึงบ่นตัวเองเล็กน้อย

“โอ๊ย ลอยช้า”

เมื่อวานญาติสาวบอกให้ช่วยดึงด้วยถ้าอีกฝ่ายลอยขึ้นเหนือน้ำ แต่กลับเป็นเธอเองที่ลอยก่อนเขาก่อนใคร

“สงสารน้องหย่า” พี่คนหนึ่งในกลุ่มขำ “อยากช่วยอะ แต่ถ้าขึ้นไปกลางมาพี่ก็คงลอยไปด้วยเหมือนกัน”

“โดฟี่หน้าเดิมตะกั่วด้วยนะ”

พี่อาร์ทที่เป็นโดฟี่ลีดหันมาบอกน้องๆ ถ้าเป็นเมื่อก่อนเธอคงผวา แต่พอรู้ว่าเขามีนิสัยแบบนี้เฉยๆ ไม่ได้ดุจริงจิงอะไร ก็เลิกกลัวแล้วรับคำอย่างว่าง่าย

ฐากรลอยตัวห่างออกไปเล็กน้อย ยิ้มให้บทสนทนาของนักดำน้ำในกลุ่มที่ว่าด้วยเรื่องสัตว์ทะเลที่เจอในโดฟี่เมื่อครู่ระหว่างลอยคอรอเรือดึงก็มารับกลับไปเร็วใหญ่

“คือจะบอกว่าเมื่อกี้นะ หย่าลืมิใส่คอนแทกต์เลนส์แหละ”

“อ้าว” ญาติสาวร้อง

“เมื่อกีพี่อาร์ทชี้ให้ดูอะไรสักอย่างคือมองไม่ออกเลย”

“โธ่ น้องหย่า” พี่ในกลุ่มอีกคนหัวเราะ “ไม่เป็นไรนะ พี่ถ่ายรูปไว้ เดี่ยวขึ้นไปชี้ให้ดู”

ดูเหมือนกุลกัลยาจะเปลี่ยนไปมากเหมือนกัน ฐากรจำไม่ได้ว่า ตอนนั้นเธอเป็นมิตรกับคนอื่นมากขนาดนี้มั๊ย รู้แต่เธอไม่มีใครพูดคุยเล่นหัวกับใครนักยกเว้นเพื่อนสนิท ไม่ใช่เข้าไปคุยด้วยแล้วหยิ่งไม่ยอมตอบ แต่เป็นคนที่ไม่รู้จะเริ่มบทสนทนาอย่างไรมากกว่า ช่วงพักกินข้าว ถ้าไม่กลับขึ้นไปบนห้องก็หายไปอยู่หลังโรงเรียน แทนที่จะอยู่เล่นกับเพื่อนที่สนามกีฬา ดูเป็นคนเข้าถึงยากกว่าตอนที่ดูเข้ากับคนง่าย อัธยาศัยดีจนทุกคนพากันเอ็นดู

เมื่อเรือดิงก็เคลื่อนเข้ามาใกล้ ร่างเล็กที่แบกอุปกรณ์ดำน้ำ ลอยคออยู่ในน้ำก็คว้าเชือกข้างเรือมัดจากมือใหญ่ที่จับอยู่ เมื่อผลอหันมาสบตากับดวงตาคมที่มองอยู่ก่อนแล้วก็ชะงักไปอย่างทำตัวไม่ถูก ได้แต่ส่งยิ้มการค้าไปให้โดยไม่รู้จะทำอะไรดีกว่านั้น

ทั้งๆ ที่มีนักดำน้ำเกาะอยู่รอบเรือเล็กที่แล่นฝ่าคลื่นกลับไปยังเรือใหญ่กันตั้งหลายคน แต่อยู่ๆ กุลก็ลยาก็รู้สึกเหมือนเรือทั้งลำเหลือแค่เธอกับร่างสูงที่สบตาดับมาอย่างเงิบงันเพียงลำพัง

บรรยากาศแบบนี้มันน่ากลัวชะมัด

หลังการดำน้ำแต่ละไดฟ์ นักดำน้ำจะล้างตัวและเปลี่ยน เป็นชุดที่แห้งแล้ว เพราะการใส่ชุดที่เปียกๆ ตลอดเวลาจะทำให้ร่างกายอ่อนเพลียกับการควบคุมอุณหภูมิ กุลก็ลยาก็เปลี่ยนชุดอย่างรวดเร็วแล้ว ขึ้นไปรอที่ส่วนรับประทานอาหารอย่างใจจดใจจ่อ หมดหนึ่งไดฟ์ก็กินที่มีคนบอกว่าเวลามาดำน้ำเป็นวงจรของการ ‘Eat Dive Sleep’ คือดำน้ำ แล้วก็ขึ้นมากิน หลังจากนั้นก็นอนพักน้ำรระหว่างไดฟ์ ทำวนไปจนน้ำหนักขึ้น

แต่อาหารบนเรือมันอร่อยจริงๆ นะ! ไว้ค่อยไปลดน้ำหนักทีหลังแล้วกัน

“เห็นพี่แก้วไปฟิลิปปินส์ เป็นไงบ้างคะ” หญิงสาวเอ่ยถามเพื่อนรุ่นพี่ระหว่างที่ตักข้าวหน้าหมูทอดแกงกะหรี่เข้าปาก

“ดีนะ พี่ไปมาลาบัสก็¹⁴ไฮไลต์เขาคือเทอร์เซอร์ชาร์ก¹⁵กับพวกมาโคร¹⁶อะ ไดฟ์ลีดทำให้ดูคือดีงามอยู่”

¹⁴ Malapascua เกาะขนาดเล็กในประเทศฟิลิปปินส์ มีจุดดำน้ำที่สวยงาม

¹⁵ Thresher shark ปลาฉลามหางยาว

¹⁶ Macro lens เลนส์ที่มีอัตราขยายสูงสุด ในที่นี้พูดถึงสัตว์ทะเลที่ต้องใช้เลนส์มาโครถ่าย คือมีขนาดเล็กมากๆ

“โห อยากไปบ้างเลย”

“ไปๆ แนะนำเลย นี่พี่ยังอยากไปอีกรอบ”

“ไปมั้ยแยม” กุลกัลยาหันไปถามเพื่อน

“วันลาฉันปีนี้จะหมดแล้วอะ” ญาติศายนจุมูกแล้วเหลือบมองคนที่เพิ่งตักข้าวเดินมาทางนี้ “นี่ไง ชวนเพื่อนแกลไปสิ แتبไปมาลาปัส-กั้วมายังคะ”

“ครับ?” คิ้วหนาเลิกขึ้นสูง ก่อนชายหนุ่มจะตอบระหว่างนั่งข้างคนผมยาว “อ้อ เคยครับ สวยนะ ทะเลเขาสมบูรณ์มากเลย”

“พยายามอยากไปแต่ไม่มีเพื่อนไปด้วยนะคะ”

“เฮ้ย” กุลกัลยาเผลออุทานเมื่อเพื่อนทำท่าจะขงเข้ม แล้วก็รู้สึกว่าจะเจียบไว้น่าจะปลอดภัยกว่า

“ไปมั้ยละ เหมือนพี่ปีมจะจัดทริป เดี่ยวบอกให้ว่าพยายามไป”

คนที่ก็จะทำอะไรเนียนๆ เปลี่ยนเรื่องหันไปมองคนเสนออย่างสนใจกะพริบตาใส่พลางยิ้มอย่างประจบประแจง

“จริงมั้ย อยากไปอะ”

“จริงสิ” คนตัวสูงเอ่ยแล้วตักหมูชุบแป้งทอดชิ้นพอดีคำใส่ปากเหลือบมองคนที่อารมณ์ดีขึ้นมาทันทีแล้วอมยิ้ม

พอมีผลประโยชน์เข้าล่อก็สนใจเลยนะ ยายคนนี่...

อีกสองไต่พีที่เหลือของวันยังคงอยู่กันที่หมู่เกาะห้า โดยไต่พีสุดท้ายเป็นไนต์ไต่พี หรือการดำน้ำกลางคืน นักดำน้ำบางคนอาจจะไม่ชอบเพราะมันมืด อย่างญาติศายนเองก็ชอบผ่าน ในกลุ่มดำน้ำจึงมีเพียงกุลกัลยา พี่ในกลุ่มอีกสองคน กับฐากรและพีอาร์ที่เป็นไต่พีลีด

หลังจากเพิ่มปริมาณตะกั่วและผ่านมาแล้วสามไต่พี กุลกัลยาก็ตำน้ำได้ดีขึ้น ไม่ได้มีปัญหาเรื่องการลอยตัวอีก แต่ทักษะการหาของหรือสัตว์น้ำขนาดเล็กจำพวกกุ้งปูหรือทากทะเลยังไม่ค่อยดีนัก เพราะหลักการของการหาสัตว์พวกนี้คือต้องรู้ถิ่นที่อยู่ของพวกมัน อย่างที่

นักดำน้ำบางคนเห็นสาหร่ายบางชนิดก็แทบจะเอาได้เลยว่าจะเจออะไร
ได้บ้าง

เธอเหลือบมองแสงไฟสีแดงที่ห้อยอยู่กับอุปกรณ์ดำน้ำของไดฟ์
ลีดกลุ่มตัวเองอยู่ไม่ไกลนัก ก็หันไปส่องไฟฉายตามโขดหินและแนว
ปะการังต่อ กระทั่งเสียงเคาะดังอากาศดังขึ้นเป็นสัญญาณว่ามีคนเจอ
'ของ' หรืออะไรที่น่าสนใจ เรียกให้นักดำน้ำคนอื่นๆ เข้าไปดู

เพราะหาเองไม่ค่อยเจอก็ต้องตามติดไดฟ์ลีดหรือคอยฟังเสียง
แบบนี้แหละ

กุลกัลยาพุ่งตัวเข้าไปหาแหล่งเสียง ก่อนจะค้นพบบูดีหรือ
ทากทะเลขนาดเล็กลีลันจุดขนาด พอดูเสร็จแล้วก็พยายามจะถอยออก
แต่ติดว่ามีคนว่ายน้ำมาต่ออยู่ข้างหลัง จึงหายใจออกแล้วลอยตัวขึ้น แต่
ก็ดันเจอนักดำน้ำลอยอยู่ด้านบนอีก ครั้นจะหลบออกด้านข้างก็ไม่วาย
มีคนอยู่ตรงนั้น ศีรษะเล็กจึงโขกเข้าเต็มแรงกับถังอากาศของเพื่อนร่วม
ทริป ทั้งเจ็บทั้งตกใจ

ใครบางคนยื่นมือออกมาบังคับแขนเธอให้ออกอีกทาง กุลกัลยา
แพนิกลึกลับน้อย ทว่ายังคงควบคุมตัวเองได้ดี เธอเงยหน้ามองคนที่พาเธอ
ออกมาจากความซุลมุนนั้นแล้วพบว่าป็นสุกร

ชายหนุ่มเอียงคอมองพลางทำสัญญาณมือถามว่าเธอโอเคหรือไม่
หญิงสาวจึงทำสัญญาณมือกลับไปว่าเธอยังโอเคดีอยู่ สุกรสื่อสาร
กับเธอได้น้ำให้ตามเขาไปอีกทาง

ที่แท่งลุ่มของเธอดำน้ำไปอีกด้านแล้ว หากเขาไม่มาตามหญิง
สาวคงหลุดจากกลุ่ม และคงตกใจมากแน่ๆ ยิ่งเป็นการดำน้ำในความ
มืดด้วย

เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายหายตกใจแล้ว สุกรก็หันไปส่องไฟฉายตาม
แนวปะการังต่อ ถ้าปากไม่ได้คาบเม้าท์พีซของเราทะเลเตอร์ไว้เขาคงหลุด
ยิ้ม เพราะคนที่เพิ่งเกือบจะหลงกลุ่มมาหมาดๆ ดูจะเกาะติดเขาอย่าง

เห็นได้ชัด พอเจอกึ่งตัวตลกสี่สันน่ารักเลยชี้ให้คนที่ว่ายตามมาไม่ห่าง
ได้ดู

มือเล็กกว่าแขนแข็งแรงเพราะพุ่งเข้ามาแล้วเบรกตัวเองไม่ได้
ก่อนเธอจะชะโงกเข้าไปดูสิ่งที่เขาส่องไฟคาไว้ให้ดูอย่างสนใจ

ขนาดใส่คอนแทกต์เลนส์ยังต้องเพ่ง อยากจะพกแว่นขยาย
เสียจริง

ถึงจะเจอเรื่องตื่นเต้น แต่โดยรวมแล้วนับว่าเป็นการดำน้ำที่น่า
ประทับใจ เมื่อกุลกัลยาขึ้นไปก็เล่าให้เพื่อนฟังอย่างขำขันว่าเอาหัว
โหม่งเข้ากับถึงอากาศใครก็ไม่รู้

“ซูลมุนมาก สว่างยังกับไฟเทค”

เพราะทุกคนที่ลงไปเปิดไฟฉาย แถมลงไปทีละเกือบยี่สิบคน
ไม่สว่างก็ไม่รู้จะว่าอย่างไร

“มันมีตะอะ ฉันไม่ชอบ ว่าแต่เพื่อนแกนี่ให้อารมณ์พระเอกมาก
นะ จังหวะยังกับซีรีส์เกาหลี”

“เลิกชงชะที่เถอะน่า ฉันห้วนไหวแล้วออกหักไปทำไง” กุลกัลยา
พูดหยอกแต่หมายความว่าตามนั้นจริงๆ ไถหน้าจอโทรศัพท์ไปเรื่อยๆ
ระหว่างรอพ่อครัวตั้งอาหารเย็น ดูเหมือนจุดที่เรือจอดจะมีสัญญาณ
โทรศัพท์เป็นระยะ แต่คืนนี้ระหว่างที่เรือแล่นคงไม่มีสัญญาณอีก หญิง
สาวจึงรีบกดส่งรูปที่ถ่ายไปให้พี่สาวก่อนจะวางโทรศัพท์มือถือนิ่ง

“หิว” คนที่เพิ่งเสียพลังงานไปกับการดำน้ำบน ชะเง้อหน้ามอง
เด็กเรือทยอยเอาอาหารมาตั้งที่โต๊ะกลางอย่างสนใจ เมื่อพบว่าเป็น
อาหารทะเล มีทั้งกุ้งเผา ปูทะเลหนึ่ง หมึกหนึ่งมะนาวก็ลุกขึ้นไปถ่ายส่ง
ไปยั่วแก้วเจ้าจอม

Yha : อาหารบนเรือยั่วๆ จ้า

YOK : ซัวมาก ขึ้นลงเวร ยังไม่ได้กินตั้งแต่เที่ยง

Yha : น่าสงสาร สิ่งมากินสิ

ประโยคสุดท้ายส่งไปไม่ถึงเพราะเรือออกพอดี เมนูที่เพิ่มขึ้นมาระหว่างที่เธอคุยกับพี่สาวคือปลากะพงนึ่งซีอิ๊ว หอยแมลงภู่นึ่งกับใบโหระพาและข้าวผัดปู ขณะหญิงสาวลงมือตักอาหารก็ได้ยินเสียงแก้วที่นั่งกินอาหารอยู่ร้องบอก

“หยาไม่ต้องเอาปลามานะ พี่เอามาตัวหนึ่งแล้ว”

“โอเคค่า”

“พี่ขอจานมาใส่เปลือกใบหนึ่งด้วยจ้า”

ฐากรเข้ามาในส่วนห้องอาหาร มองหาร่างเล็กเป็นอย่างแรก เมื่อพบแล้วก็เดินไปตักอาหารแล้วเข้าไปนั่งประจำที่ข้างๆ คนที่กำลังตักข้าวผัดปูใส่ปากแล้วหลับตาพริ้มด้วยท่าทางมีความสุข

“เท่ากับน้องหยานี่เป็นเพื่อนกันหรือคะ” พี่คนหนึ่งบนโต๊ะถามขึ้นมาอย่างสนใจ

“ครับ เป็นเพื่อนมัธยม แต่เพิ่งมาเจอกันทีปีนี้” ชายหนุ่มตอบทั้งที่ยิ้ม แล้วหันไปถามคนที่นั่งอยู่ข้างๆ “กินไข่มุกมั๊ย”

“กิน!” เธอตอบอย่างกระตือรือร้นแล้วก็เกรงใจนิดๆ “นายไม่กินหรือ”

“ไม่กิน” จริงๆ ก็กิน แต่เห็นท่าทางการกินอย่างเอร็ดอร่อยแล้ว ก็อยากให้ ฐากรวางกระดองปูที่มีไข่มุกสักเกะบนจานของคนที่กำลังมีความสุขกับการกิน แล้วหันไปแกะปูต่อ

มุมปากของชายหนุ่มกระตุกเมื่อเห็นเปลือกตาบางปิดพริ้มพร้อมด้วยสีหน้าฟินสุดๆ เมื่อได้ลิ้มรสเนื้อปูขาวจืดๆ ที่ทั้งหวานทั้งแน่น มองแล้วก็รู้สึกอยากจะไปขโมยปูมาให้เธออีกสักตัวสองตัว

คนอะไรจะกินได้น่ารักขนาดนี้

หลังมืออาหารทุกถ้วย ฐากร ญาณิศา และแก้วที่เป็นรุ่นพี่นักดำน้ำในกลุ่มดำน้ำเดียวกันพากันไปเปิดเพลงฟัง นั่งชิลบนที่นั่ง

หน้าห้องกับต้นเรือ ปล่อยให้ล้มเย็นๆ ปะทะใบหน้า ฟังเพลงเคล้ากับ น้ำอัดลม

เสียงเครื่องยนต์บวกกับเสียงลมและคลื่นค่อนข้างดัง กระนั้น หญิงสาวก็ยังได้ยินคำถามของคนที่นั่งอยู่ห่างออกไปไม่ไกล

“หลังจากไปแลกเปลี่ยนแล้วกลับมาเรียน...เป็นยังไงบ้าง”

กุลกัลยาที่นั่งห้อยขาหันหลังให้ห้องกับต้นเรือหันขวับไปมองคนพูด ด้วยความมืดทำให้เธอไม่เห็นแวตาคคนถาม แต่สัมผัสได้ถึงท่าทางหูฟังของเพื่อนสนิทที่นั่งอยู่ติดกัน

มันไม่ใช่คำถามเกี่ยวกับสารทุกข์สุกดิบธรรมดา เธอรับรู้ได้ถึงนัยของประโยคนั้น ไม่ใช่แค่ ‘สบายดีมั๊ย’ ‘เป็นยังไงบ้าง’ แต่หมายความว่า ‘เจออะไรบ้าง’ มากกว่า

“ก็...ไม่มีอะไรนะ สบายดี” เธอหมายความว่าเช่นนั้นจริงๆ ไม่ได้พูดแค่เพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจ “ตอนกลับมาพวกเร่รุ่นเดียวกับพวกเราเขาเข้าเรียนมหา’ลัยกันหมดแล้ว ฉันเรียนกับรุ่นน้อง”

เขาทำเสียงในลำคอ ดวงตาหลุบต่ำ

กุลกัลยาทำตัวไม่ถูก ไม่รู้ว่าควรพูดอะไร ควรเปลี่ยนเรื่องหรือคุยเรื่องนี้ต่อ อยากจะถามเหมือนกันว่าหลังจากที่เธอไปแลกเปลี่ยน เหตุการณ์ตอนนั้นจบอย่างไร แต่ก็ไม่กล้า

ให้พูดกันตามตรง กุลกัลยาไม่กล้าพูดถึงเรื่องนี้ต่อหน้าเขา ด้วยซ้ำ เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนั้นนับว่าร้ายแรงอยู่ สู้กรกับคู่กรณีถึงขั้นถูกเรียกผู้ปกครองเข้ามาคุย เธอเองก็ได้รับผลกระทบพอสมควร โดยปกติแล้วเวลาเกิดเหตุการณ์แบบนี้ คนส่วนใหญ่มักจะเข้าข้างคนที่ออกตัวว่าเป็นเหยื่อ และโกรธแค้นผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำ แต่พอเธอพูดอะไรออกไปที่ขัดแย้งกับกระแสของคนหมู่มาก จึงโดนวิพากษ์วิจารณ์ไม่ใช่น้อย

“เวลาปีหนึ่งจะว่านานก็นาน คนลืมกันหมดแล้วละตอนนั้น”

“ดีแล้ว” เขานิ่งไปนิดหนึ่งก่อนเอ่ยต่อ “จริงๆ ก็ไม่อะไรแล้วแหละ แต่เป็นห่วงเพื่อนๆ ในตอนนั้นที่อยู่ข้างเรามากกว่า”

“เอาจริงๆ ด้วยนิสัยฉันก็ไม่ใช่ว่าคนที่แคร์สายตาคนอื่นอยู่แล้ว ไม่ต้องกังวลหรอก” เธอนิ่งไปนิดหนึ่งก่อนพูดต่อ “จริงๆ มองย้อนกลับไปก็คิดว่าตัวเองใจร้อนไปหน่อย”

กุลกัลยาหัวเราะแห้งๆ เมื่อนึกถึงตัวเองในตอนนั้น

“แต่ไม่ต้องห่วงหรอก ไม่ว่าจะตอนนั้นหรือตอนนี้ฉันก็คิดว่าตัวเองทำถูกแล้วแหละ ถึงแม้จะไม่ได้เป็นพฤติกรรมที่น่าชื่นชมเท่าไรหรอก”

ญาณิศาสะโงกหน้าไปพูดกับคนที่นั่งอยู่อีกข้างของเพื่อน

“ไม่รู้เหมือนกันว่ามีเรื่องอะไรกัน แต่พยายามมีหลักการของตัวเอง ในแบบที่โดนเพื่อนตำว่าชั่วด้วยความเอ็นดูเป็นประจำ ปากมันแยะแต่เสียงมันพาสเทล ไม่ต้องกลัวว่าจะมีใครเกลียดมันหรอกค่ะ”

“จะบอกว่ามีแต่คนชอบฉัน?”

“เปล่า จะบอกว่าไม่ต้องกลัวว่าจะมีใครเกลียดเพราะมีแน่ ฉันแล้วคนหนึ่ง” หญิงสาวพูดหน้าตาเฉย

“เพื่อนชั่ว”

“ก็จริงอะ นิสัยชั่วแต่เสียใจดี โคตรประหลาด”

“อันนี้จริง” สุภากรเอ่ยกลั้วหัวเราะอย่างเห็นด้วย “เหมือนจะไม่สนใจโลก แต่ถ้าใครมีปัญหา ก็จะเป็นคนที่เข้าไปถามเขาแบบเงิบๆ ว่าให้ช่วยอะไรมั๊ย เหมือนจะนิสัยไม่ดีแต่ก็เป็นคนดีนี่”

“ส่วนนี้ก็เหมือนจะด่าแต่ก็ไม่ด่า” กุลกัลยาถอนหายใจ

“ว่าแต่” ญาณิศาสะพูดขึ้นมาหลังจากหยุดหัวเราะได้ “แต่บ่นี่สนิทกับยาเหมือนกันนะ ไม่งั้นคงไม่รู้นิสัยกันขนาดนี้”

“ก็ไม่เชิง บังเอิญได้เป็นคนที่เขาเข้ามาถามนะ ว่าเป็นอะไรมั๊ย”

“มีความหลังกันนี่เอง” คนพูดยิ้มกริ่มมกริมพลางปรายตามองคน

ที่หันมาถลิ่งตาใส่

“ห้องอาบน้ำว่างแล้วมั้ง ไปอาบน้ำเลยไป” หญิงสาวรีบไล่เพื่อนก่อนจะโดนแซวไปมากกว่านี้

“ตายยย ไม่อยู่เป็นก้างขวางคอก็ได้”

กุลภัลยาหมั่นไส้จนพาดสะโพกคนที่ทำเป็นกระพืดกระพืดไปหนึ่งที

“จริงๆ แล้ว...” สุภกรทำคางกับราวกันเหล็ก แล้วเอียงหน้ามองหญิงสาวผมยาวที่หันมาฟังอย่างตั้งใจ “เมื่อกั้ตั้งใจจะชมนะ”

“ขอบคุณ”

“เธอเป็นคนเดียวบนโลกที่ทำให้รู้สึกว่าคุณดีนะบุญคุณ ถ้าไม่มีเธอคงผ่านช่วงเวลาพวกนั้นได้ลำบาก” เขาชะงักไปนิดหนึ่ง เม้มปากอย่างลังเลว่าจะพูดดีหรือไม่ “ช่วงที่เธอไปแลกเปลี่ยน ฉันไปเมืองที่เธออยู่หนหนึ่ง ระหว่างที่อยู่ที่นี่เวลาไปไหนจะต้องหันหน้าหันหลังมองหาไปทั่ว หวังว่าจะได้เจอกันสักครั้ง มีเรื่องที่ยอยากจะพูดด้วยเยอะเยอะเลย เสียใจมากที่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้เจอกัน”

“ตามหาคนในเมืองใหญ่ขนาดนั้น คิดจะพิสูจน์ทฤษฎีโลกกลมหรือไง” คิ้วเรียวเล็กสูง

ชายหนุ่มหัวเราะ มุมปากผุดรอยยิ้มจาง

“ทำไมไม่คิดว่าเป็นการพิสูจน์เรื่องพรหมลิขิตล่ะ”

“ก็เพราะงั้น ถึงได้ไม่เจอกันยังงี้ล่ะ” คนที่เป็นฝ่ายถูกตามหาเอ่ยหน้านิ่ง

โดนสวนกลับแบบนี้ทว่าสุภกรก็ยังหัวเราะออกมาได้ บรรยากาศระหว่างทั้งคู่ผ่อนคลายอย่างเป็นธรรมชาติ ราวกับก่อนหน้านั้นสนิทสนมกันมากมาย และไม่มีช่วงเวลาสิบเอ็ดปีที่ห่างเหิน

“เรื่องนี้เป็นสิบเป็นร้อยลำ แต่ได้มาลงลำเดียวกัน ถ้าไม่เรียกว่าพรหมลิขิตจะให้เรียกว่าโชคช่วยเหรออ”

“อาจจะเรียกว่าเวรกรรม...” เสียงใส่ไร้อารมณ์พอๆ กับใบหน้า
“โอ้เอ๊ย หมดมู้ด” สุภกรหัวเราะจนเกือบหงายหลัง
“สี่ทุ่มแล้ว...่วง” หญิงสาวนินหัวหน้าเมื่อก้มมองนาฬิกา “ไปนอน
นะ”

บ่นว่าง่วงแล้วก็ปุบปับลุกขึ้นเดินหายเข้าไปในห้องนอน คนที่ยัง
นั่งอยู่หัวเรือมองตามแล้วพุบหน้าลงกับขอบราวกัน

ใบหน้าร้อนผ่าว หัวใจเต้นตึกตัก สมอมีนเบลลเหมือนกินเหล้า
ขาวเข้าไปทั้งหมด

ยายคนนิสัยเสีย จะปฏิเสศก็อย่าทำตาวานแบบนั้นสิ
ส่วนตัวเขาเนี่ย...จะเขินอะไรกันนักหนาอะ!

“...สำหรับจุดดำน้ำตอนบ่ายคือหินแปดไมล์ กระแสน้ำ
เชี่ยวมากนะครับ โอกาสเจอเจ้าจุด¹⁷กับแมนตา¹⁸สูงมาก แต่ที่แนะนำ
ว่าลงไปแล้วให้เกาะหิน ระวังอย่าโดนปะการัง รอให้เขายาววนมา อย่า
ตาม เพราะเราจะเหนื่อยมาก” พี่มิมที่เป็นคนบริพาทำหน้ายิ้มๆ “ถ้า
หลุดกลุ่มไปก็เจอกันมาเล่นะครับ เอาพาสปอร์ตมากันหรือเปล่า”

คนที่เพิ่งเจอกับกระแสน้ำเชี่ยวกรากของกองหินตาลังจน
ตาเหลือกเมื่อเข้าถึงกับหม่อมเมื่อได้ยินว่าเจอน้ำเชี่ยวอีกแล้ว ส่วน
ญาติาคาที่นั่งฟังบริพอยู่ข้างกันหันไปมองท้องฟ้า

“แล้วคือฝนลงแบบนี้ทะเลจะยังไงเนี่ย”

“ฉันเอาฮุกเกี่ยวพือาร์ทไว้เลยได้มัย” กุลกัลยาเอ่ยเหมือนละเมอ
คนเป็นเพื่อนเหล่มอง “แกมีฮุก?”

“ไม่มี...”

¹⁷ ในที่นี้หมายถึงฉลามวาฬ

¹⁸ Manta ray ปลากระเบนราหู

ฮุกคือตะขอที่ทำจากโลหะมีด้ามจับ เอาไว้เกี่ยวชอกหินเวลาเจอ กระแสน้ำแรงๆ ได้ เพราะหินใต้น้ำนอกจากจะลื่นแล้ว บางครั้งยังมี หอยเม่นหรือสิ่งมีชีวิตใต้ทะเลเกาะอยู่ ทำให้ไม่สามารถเกาะเกี่ยวหิน ได้เวลาที่จำเป็น

“แล้วมาพูด” ญาณิศานหลุดซ้ำ “เอาจริงๆ เกาะเพื่อนแกดีกว่า มั้ย ฉันว่าเขาดูอยากให้เราเกาะ”

“พูดมานาน่า” กุลกัลยาทำเสียงดู

ที่บอกว่าน้ำเชี่ยวก็เห็นกลางตั้งแต่ตอนจะโดดลงจากเรือแล้ว ไตฟ์ นี่ต้องรีบโดดไม่ให้ขาดช่วง เพราะถ้าช้ากระแสน้ำจะพัดไปไกลจนหลุด จากกลุ่มได้

ถึงจะไม่แน่ใจว่าเรื่องโดนน้ำพัดเข้าประเทศมาเลเซียจะเกิดขึ้น ได้จริง แต่กุลกัลยาคิดว่าไม่เสี่ยงดีกว่า เย็นนี้เธอยังอยากขึ้นเกาะหลี-เป๊ะนะ

คลื่นด้านบนค่อนข้างสูง กระแสน้ำด้านล่างก็เชี่ยวกรากอย่าง บ้าคลั่ง กุลกัลยารีบจับทุ่นก่อนที่น้ำจะพัดพาไปไกล พอปล่อยลมจาก บีซีดีแล้วหายใจออกพาดตัวเองดำดิ่ง ก็แพนิกเล็กน้อยกับกระแสน้ำที่ แรงกว่าที่คาดไว้

หญิงสาวถึงกับอุทานในใจเมื่อร่างของเธอสะบัดราวกับผีสิงอยู่บน เชือกที่ผูกทุ่นระหว่างที่ค่อยๆ พาดตัวเองลงไป พอถึงด้านล่างแล้ว กระแสน้ำกลับไม่ได้รุนแรงมากเท่าตอนที่ไต่เชือกลงมา กุลกัลยาจึง พอจะมีแกล้งมองไปรอบๆ เผื่อจะเจอสัตว์ทะเลตัวใหญ่ๆ อย่างใครเขา บ้าง กระทั่งเสียงเคาะถึงอากาศดังรัวมาจากด้านหน้า ฟीอาร์ทีที่เป็น ไตฟ์ลีดของกลุ่มก็รีบพาไปทางทิศนั้น แต่ก็พบว่าฉลามวาฟได้จากไป ทางอื่นแล้ว มีเพียงกลุ่มแรกที่ทันเห็น

ถ้าไม่ได้ใส่แมสก์แล้วคาบเรกูเลเตอร์ไว้ในปาก เธอคงอ้าปาก ค้างด้วยความเหวอ

ออกแรงว่ายมาตั้งเยอะ! รohnอยไม่ได้รีง!

ฐากรว่ายมาตรหน้า ทำสัญญาณมือบอกให้เธอกับคนในกลุ่ม
เกาะหินรอกันตรงนี้ระหว่างรอให้ฉลามวาฬว่ายกลับมา

เหมือนจะง่ายแต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เนื่องจากกระแสน้ำไม่เอื้อ
อำนวยให้ลอยตัวอยู่นิ่งๆ แต่จะให้ตีขาอยู่ตลอดก็ไม่ไหว สุดท้ายเลย
ต้องหาหินวางๆ ไร้หอยเม่นเกาะจับจองไว้ แต่กุกัลยาไม่มีถุงมือ หิน
ก็ลื่นทำเอามือหลุดอยู่บ่อยครั้ง จนคนที่ว่ายไปช่วย ‘เก็บ’ นักดำน้ำ
จากกลุ่มอื่นให้มาเกาะหินด้วยกันวนมาเจอเข้าพอดี

ฐากรพุ่งไปหาคนที่กำลังสบตากับปลาการ์ตูนหวงถิ่นอยู่หน้า
กองดอกไม้ทะเล แล้วปลดสูกหรือตะขอเกี่ยวออกจากชุดของตนเอง
ยื่นให้ โดยคล้องกับบีซีดีให้อย่างเรียบร้อยไม่ต้องกลัวหล่นหาย

กุกัลยาหันมามองคนที่ยึดสูกใสมือให้อย่างตกใจ นึกเกรงใจ
ว่าเขาเองก็ต้องใช้เหมือนกัน แต่อีกฝ่ายกลับมอมมาด้วยแววตาเหมือน
ยิ้มได้แล้วบิบไหล่เธอแรงๆ หนึ่งในที่ ก่อนจะพุ่งไปหานักดำน้ำคนอื่นที่
ทำท่าจะสู้กับกระแสน้ำไม่ไหวราวกับมีพลังงานล้นเหลือ

จนท้ายไคพี ฉลามวาฬก็ไม่โผล่มาอีกเลย ถึงจะแทบไม่เจออะไร
นอกจากได้สบตากับปลาการ์ตูนที่มองตอบกลับอย่างอาฆาตมาดร้าย
ด้วยความจำเป็น แต่นับว่าเป็นจุดดำน้ำที่น่าประทับใจในแง่ความแรง
ของกระแสน้ำอยู่เหมือนกัน เพราะการจะลงก็ไม่ง่าย จะขึ้นเรือก็ยัง
ไม่ง่ายอีก คลื่นลมรุนแรงจนกว่าที่จะตะกายกลับขึ้นเรือได้ก็เล่นเอา
หอบเลยที่เดียว

“ปวดหัวหรือเปล่า”

กุกัลยาที่เปลี่ยนชุดเรียบร้อยเงยหน้ามอมคนถาม

“นิดหน่อย”

ฐากรพยักหน้า “เป็นเพราะเมื่อกี้เหนื่อยแล้วหายใจกระชั้นนะสิ
กินของว่างแล้วไปนอนซะ”

“อืม” หญิงสาวคลั่งขมับ แต่แล้วก็นิ่งขึ้นได้ “เออ สุขกอยู่ที่สุด...”

“เก็บไว้เลย เพื่อต้องใช้”

“แล้วนาย...”

“เก็บไว้เถอะน่า” เขาหัวเราะ ลูบหัวเปียกๆ ของกุลกัลยาสองที
เมินสีหน้าอึ้งงันของเธอแล้วเดินจากไป

ลามปามถึงขั้นลูบหัว ปกติแล้วควรจะดำ แต่...

กุลกัลยาพับหน้าลงกับโต๊ะชอนไบหน้าร้อนผ่าว ไม่ต่างจาก
เมื่อคืนที่ต้องรีบร้อนกลับห้องก่อนจะเสียอาการจนอีกฝ่ายจับสังเกตได้
หัวใจเต้นตึกตักเป็นจังหวะเดียวกับเส้นเลือดที่เต้นตุบๆ อยู่ในหัว

หลับไปตื่นหนึ่งอาการปวดหัวก็ดีขึ้นมากจริงๆ อย่างที่
ฐากรว่า กุลกัลยากระตือรือร้นที่จะขึ้นเกาะหลิเป๊ะ ขณะมีบางคนที่เคย
มาหลายรอบจนเบื่อแล้วเลิกนอนรออยู่บนเรือ แล้วฝากคนอื่นซื้อของ
แทน

การขึ้นเกาะจะใช้เรือดิงกีเช่นเคย บรรยากาศบนเกาะหลิเป๊ะ
ค่อนข้างคึกคัก สองข้างทางมีร้านขายอาหารและของที่ระลึก

“อยากกินโรตี่” กุลกัลยาทำจมูกพุดพิดตอนเดินผ่านร้านขาย
โรตี่ที่มีเกือบทุกๆ ยี่สิบก้าว

“แต่เดี๋ยวเย็นนี้ก็มีสุกี้ จะอืมก่อนมัย” ภูวนิศาท้วงแต่ดวงตาก็
จ้องแป็งโรตี่เขม็งไม่ต่างกัน

“ซื้ออันเดียวกินด้วยกันไง เอาแค่พohหายอยาก”

พอเป็นเรื่องกิน เพื่อนก็ไม่เคยห้ามเพื่อนเลย สุดท้ายก็มานั่งรอ
โรตี่กันอย่างใจจดใจจ่อราวกับไม่ได้เพิ่งกินของว่างไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมง
ก่อน ไม่นานทั้งคู่ก็ได้โรตี่ที่สั่งไว้

“เออ ที่เมื่อคืนแกลคุยกับเพื่อนแก มีเรื่องอะไรกันหรอ” ภูวนิศา
ถามอย่างสนใจ

“อ้อ เรื่องสิบกกว่าปีแล้ว จำอะไรไม่ค่อยได้แล้วละ” กุลกัลยาตอบทั้งที่ยิ้ม

คนเป็นเพื่อนย่นจุมูก ดูก็รู้ว่าไม่ได้จำไม่ได้อย่างที่พูด แต่ไม่อยากจะพูดเพราะเป็นเรื่องของฐากรมากกว่า ญาณิศาไม่อยากจะเข้าที่ถ้าอีกฝ่ายไม่อยากจะเล่าก็คงเพราะมีเหตุผลของตัวเอง

“ตายยากจริง” ญาณิศามองไปด้านหลังเพื่อน เห็นคนตัวสูงเดินดุ่มๆ ตรงมาด้วยสายตามุ่งมั่นก็ลอบยิ้ม

“หืม?” กุลกัลยามองตามสายตาคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามแล้วก็ชะงัก

ฐากรผู้มุ่งมั่นก้าวร้าวๆ เพียงไม่กี่ก้าวก็ถึงตัวเป้าหมาย

“กินโรตีสีเธอ”

“นั่งกินด้วยกันสิ หยามันอยากชิมเลยสั่งมากินด้วยกัน” เพราะเพื่อนมัวแต่นั่งทำหน้านิ่ง ญาณิศาเลยเอ่ยปากชวนแทน

ชายหนุ่มเหลือบมองใบหน้านวลของอีกคนแวบหนึ่ง ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งตามคำชวน เสนอหน้าเข้าไปช่วยกินโรตีสีอย่างไม่ขัดเขิน พอเพื่อนของกุลกัลยาชวนคุยก็คุยด้วยอย่างคนอัยาศัยดี

กุลกัลยาที่นั่งตัวเกร็งนิดๆ มาตลอดเวลาก่อนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเดินกลับมาถึงท่ารถเรือดิงกี เธอกลัวใจญาณิศาจนเข้าชั้นหลอนว่าจะหลุดพูดอะไรแปลกๆ ต่อหน้าฐากรอีก

แต่ถอนหายใจยังไม่ทันจะหมดปอด ญาณิศาก็หันไปบอกฐากรเอาคือๆ

“เรื่อยังไม่มา เราไปดูของตรงนั้นแบบนิ่ง ฝากหยานหน่อยนะ” พุดจบก็จำอ้าวกลับเข้าไปในถนนที่ขายของเต็มสองข้างทาง ทั้งเพื่อนที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูกให้มองตาค้าง

“ไฉน...”

“ทำไมเธอ”

ดวงตาชายหนุ่มที่หลุบลงมามองใส่ชื่อจนกุลกัลยาถอนหายใจ อีกรอบ

“ไม่มีอะไร ไปรอตรงนั้น...” จะบอกว่าตรงนี้มีมันขวางทางคน แต่ ยังพูดไม่ทันจบประโยค ก็เหลือบไปเห็นเด็กเล่นสเกตบอร์ดพุ่งตรงมาหา จนคนที่หันไปเจอได้แต่อ้าปากเหวออย่างไม่รู้จะหลบอย่างไร

มือแข็งแรงจับต้นแขนเล็กกระชับดึงเข้าหาตัว หญิงสาวจึง รอดพ้นจากการถูกชนแค่เส้นยาแดงผ่าแปด

ถึงจะไม่ได้โถมเข้าใส่อกอีกฝ่ายเต็มตัวเหมือนเมื่อคืนวันที่มาถึง ภูเก็ต แต่ก็ใกล้จนใจเต้น กุลกัลยาเหลือยมองใบหน้าคมสันเปื้อนยิ้ม ที่เหมือนจะก้มลงมานิดๆ ดวงตาของอีกฝ่ายเป็นประกายเจิดจ้า

ใกล้จนรู้สึกได้ถึงลมหายใจเป่ารดใบหน้า...

ฐากรยังยิ้มในหน้าระหว่างมองคนที่ชะงักไปนิดๆ แล้วเอนตัว ออกไปโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า

“อ้อ...ขอบคุณนะ” กุลกัลยาขึ้นตัวออก ยกมือขึ้นลูบผมเหมือน ไม่รู้จะวางมือไว้ตรงไหน

“ไม่เป็นไรครับ”

ชายหนุ่มสัมผัสได้ถึงลมหายใจที่สะอาดและดวงตาที่ตัวดมอง ของอีกฝ่าย มุมปากกระตุกเป็นรอยยิ้มเมื่อเขาเหลือบมองแก้มนวลขึ้น สีเรื่อ

...ชอบให้พูดเพราะๆ เหรอ

บนเรือยังเตรียมอาหารมือเย็นที่เป็นสุกๆไม่เสร็จ และเพราะ เป็นอาหารที่ไม่เหมาะกับการกินระหว่างที่เรือแล่น เรือใหญ่จึงลอยอยู่ ไม่ไกลจากเกาะเพื่อหลบคลื่นลม หลายๆ คนจึงถือเป็นโอกาสเปิด ประตูขึ้นไปถ่ายรูปพระอาทิตย์ยามเย็นจากมุมสูง

กุลกัลยาปล่อยให้ญาติขึ้นไปก่อน เพราะนึกได้ว่าตัวเองลืมน

เก็บไฟฉายขึ้นจากถังน้ำท้ายเรือออกมาชาร์จแบตเตอรี่

ร่างเล็กบางชะงักผีเท้าไปนิดหนึ่งจนยากจะจับสังเกตเมื่อเห็นคนตัวสูงยืนพึงอยู่ท้ายเรือ ดวงตากลมเลื่อนสายตาไปที่บุหรี่ปนมือของอีกฝ่ายอย่างแปลกใจ

พอหันไปเห็นกุลกลัทยา ชายหนุ่มก็ยิ้มให้จนดวงตาโค้งเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว

“มาเอาไฟฉายนะ” กุลกลัทยารีบบอกก่อนอีกฝ่ายจะถาม

“เอาด้วยมั๊ย”

กุลกลัทยากำลงมองของในมือที่อีกฝ่ายยื่นให้ตาปริบๆ

...บุหรี่ปนไฟแช็ก

เอาจากไหนมาคิดว่าเธอจะสูบ...

เอ๋?

อยู่ๆ ภาพยามเย็นบริเวณหลังโรงเรียน แสงอาทิตย์อ่อนจางที่ลอดผ่านต้นไม้ครึ้ม ก็บกลั่นจูนของบุหรี่ปนที่ลอยอวลเคล้ากลิ่นของลมหนาวก็ผ่านวาบเข้ามาในสมอง

รอยยิ้มประหลาดจุดขึ้นบนมุมปากเล็ก

“ฉันไม่สูบบุหรี่ปน” ดวงตาของคนพูดมีรอยขบขัน “ก็บอกแล้วไงล่ะว่าไม่ได้สูบ”

ฐากรยิ้มค้าง